

Over de top
Willemien van Lith

Concept 2 april 2018

Over de top

Willemien van Lith

Maart 2018

Over de top gaat over een samengesteld gezin met 7 (later 8) kinderen. Zoë, de oudste, vertelt het verhaal over haar vader Popie, stiefmoeder Jopie, hele en half-zusjes en -broertjes en al hun afwijkingen. Zij is zelf de enige normale in de familie. Tenminste? Een bijzondere gebeurtenis maakt alles anders.

Voor iedereen vanaf 12 jaar.

Dank aan Yvonne, Ina, Nel en Mariette voor de correcties. En dank aan iedereen die me steeds weer aanmoedigt.

© 2018 Willemien van Lith
www.willemienvanlith.nl

Ik, Zoë

Als je soms het idee hebt dat je in een gekkenhuis woont, denk dan maar snel iets anders. De enige die echt bij gestoorden woont ben ik, 15 jaar en normaal. Tenminste, in zoverre dat ik geen enge ziektes heb, geen dyslexie, geen ADHD of andere rare verschijnselen. Mijn familieomstandigheden zijn min of meer normaal. Ik woon in een zogenaamd samengesteld gezin, mijn vader is, een tijdje nadat mijn moeder is weggelopen, samen gaan wonen met een andere vrouw. Later vertel ik daar meer over. Mijn naam is Zoë, een meisjesnaam die nu heel erg populair is maar toen ik op de wereld kwam nog nauwelijks voorkwam. Ik ken niemand die zo heet, behalve als ik op Facebook kijk. Het lijkt wel of er iedere week nieuwe Zoë's bij komen. Op school werd ik vroeger gepest met die naam. Toen heette iedereen Natascha, Gwendolien of Anna. Ze noemden mij Zojuist of Zo-even. Dan deed ik net of ik er om moest lachen maar ik had het fijn gevonden als ik toen ook Annabel geheten had. Nu ben ik trots op mijn naam want op de hele middelbare school heet niemand zo. En het is best apart als je naam met een Z begint. Ik zit op het VWO en zoals het nu gaat denk ik dat ik ik dat gemakkelijk kan halen. Dan ga ik daarna studeren en veel geld verdienen. Wat ik wil gaan worden is nog onduidelijk, alles verandert zo snel. Misschien zijn er straks geen leraren of doctoren meer nodig en wordt dat werk door robots gedaan. Ik ga wel wiskunde in mijn pakket nemen want daar heb je altijd wat aan.

Mijn echte zusje Kim komt er aan. Even tussendoor, Kim zit in groep 5 en kan door haar leesblindheid niet erg goed leren. Ze weet dan ook veel minder dan ik. Omdat het lezen heel langzaam gaat, begint ze er niet aan.

Ze schrijft als een kleuter en leest als iemand 7 jaar maar ze is al 9 jaar. Ik heb het over mijn echte zusje omdat ik het gezin heb opgedeeld in echte en onechte broers en zusjes voor de buitenwereld. Iedereen wil altijd weten wie nou bij wie hoort.

Kim is heel nieuwsgierig en wil altijd weten wat ik aan het doen ben. Als ik iets aan het typen ben wil ze het lezen terwijl ze niet eens goed kan lezen. Bovendien wil ik niet dat ze ziet wat ik allemaal schrijf. Ik heb recht op mijn privacy. Als ik haar dat zeg krijg ik altijd de vraag wat dat is, privacy. Dan leg ik iedere keer weer uit dat ik recht hebt op mijn eigen geheimen. Dat iemand anders daar niets mee te maken heeft en zich met zijn eigen zaken moet bemoeien.

Ik zie dat ze teleurgesteld is. Dat betekent dat ik mijn tablet goed moet beveiligen, anders gaat ze het stiekem lezen. Ik zal gauw mijn wachtwoord veranderen want vorige week heeft ze even een spelletje op mijn tablet mogen doen en toen heb ik haar verteld hoe ze moest inloggen. Het is lastig om alle wachtwoorden uit elkaar te kunnen houden. Ik heb er een goed ezelsbruggetje voor. Ik bedenk een leuke zin en pak alle eerste letters. Mijn wachtwoord nu is: laat Zoë toch alstublieft met rust. Dat wordt dus: lZtamr. Niemand die dat kan raden, alleen moet ik zelf het zinnetje niet vergeten. Dat is een keer gebeurd en toen moest ik de hele installatie terug zetten naar

fabrieksinstellingen. Nu schrijf ik ze op een geheime bladzijde in een boek op.

Kim geeft het niet op en zeurt of ze weer een spelletje op mijn tablet mag doen. Ik word een beetje nijdig en zeg haar dat ik nog steeds aan het schrijven ben. Ze moet maar naar de PC in de huiskamer gaan, daar staan ook spelletjes op. Ze moppert dat die spelletjes niet zo leuk zijn en dat de PC erg traag is. Ik heb er genoeg van en vraag haar om op te hoepelen. Maar zo gemakkelijk laat ze zich niet wegsturen. Ze vraagt me of ik voor haar een opstel wil schrijven omdat ze dat niet kan. Dat heb ik al een keer eerder gedaan maar de juf had meteen door dat het niet door haar geschreven was. Het was te ouwelijk stond er als commentaar onder. Dus nu heb ik met Kim afgesproken dat zij het schrijft en dan kijk ik het na. Dan is het haar tekst.

Gelukkig verdwijnt ze en kan ik verder schrijven. Eerst verander ik mijn wachtwoord in Kim is wel leuk maar soms irritant (Kiwlmisi). Ik schrijf het meteen op in het boek "Alleen op de wereld", pagina 68. Dat is een ouderwets boek dat nog van mijn vader is geweest. Een aanrader vond hij. Ik heb het in mijn boekenkast staan maar kwam er bijna niet doorheen. Zo saai!

Behalve Kim heb ik nog een broertje, Thomas. Dat is een verhaal apart. Vroeger dacht ik dat hij lief was, heel stil en teruggetrokken. Hij zei bijna niks en als je hem iets vroeg rende hij de kamer uit. Nu weet ik dat dit niet komt omdat hij zo lief is maar omdat hij scoort

op het autistisch spectrum. Ik heb dat gegoogeld en gelezen dat dit best een heftige aandoening is. Mijn echte moeder kon er helemaal niet mee omgaan, die werd gek van hem. Misschien dat ze daarom zo ver weg is gaan wonen. We gaan daar nooit naar toe want de reis naar Nieuw Zeeland duurt meer dan 30 uur en is peperduur. We hebben haar al vier jaar niet gezien, alleen een keer per maand op Skype maar dat is een beetje nep. Ik kan haar niet voelen of aanraken en niet zien of ze er nou echt zo raar uitziet. Ik noem haar nooit mama want dat is ze niet voor me. De vrouw van mijn vader noem ik Jopie. Niet dat ze zo heet, haar echte naam is Ans. Maar we noemen mijn vader Popie en ik heb toen Popie en Jopie bedacht. Sinds die tijd, nu zeker vier jaar geleden, noemen we hen zo. Dat is gemakkelijker dan dat de ene helft mama zegt en de andere Ans, of papa en Frans. Frans en Ans en Popie en Jopie, grappig wel.

Als mijn moeder op Skype komt wil ze alles over Popie en Jopie horen maar ik vertel haar zo weinig mogelijk. Moet ze maar niet weglopen. Toen het net gebeurd was heb ik een vreselijke tijd gehad. De kinderen op school begonnen te fluisteren als ze me zagen en de moeders begonnen allemaal over mijn haar te strijken, alles in de war. De juffrouw liet me nablijven en vroeg me of ik hulp nodig had. Ik had goede punten dus ik snapte niet wat ze bedoelde. Ze zei me dat ik best mocht huilen en me niet stoer hoefde te houden. Toen heb ik even gehuild want dat leek wel gepast en ook zij streek over mijn haar en mijn rug. Wat is dat toch, dat gewrijf.

Mijn moeder vraagt altijd hoe het gaat op school en of ik goed mijn best doe. Wat moet je daar nu op zeggen? Natuurlijk doe ik goed mijn best en als het niet zo was zou ik het haar zeker niet vertellen. Dan gaat ze vragen welk vak ik het leukst vind. Dat vraagt ze ook iedere keer dus ik denk dat ze mijn antwoord meteen weer vergeten is. En aan het eind begint ze over vriendjes. Of ik al een vriendje heb. Waarom vraagt ze dat nou. Alsof ik dat tegen haar zou vertellen. Dan zeg ik dat ik daar te jong voor ben.

En zo gaat het verder tot we allebei niks meer weten en ik het gesprek afbreek. Ik moet je eerlijk bekennen dat ik een keer net gedaan heb of internet er uit lag en alleen maar “Hallo, hallo” geroepen en toen het gesprek beëindigd heb. Gelukkig belde ze niet opnieuw, pas een maand later.

Toen mijn moeder net vertrokken was heeft ze bijna twee maanden niets van zich laten horen. Dat vond ik nog het ergst. Ik stelde me voor dat ze dood was of ergens in een gevangenis zat. Ze had geen brief achter gelaten, niets. Zelfs mijn vader zei dat hij het niet begreep alhoewel ik later hoorde dat ze uit elkaar gegroeid waren. Hoe dat kan snap ik niet zo goed. Na twee maanden belde ze en vertelde dat ze in Thailand zat, bij boeddhisten. Ik had toen nog geen tablet dus ik kon het niet opzoeken maar mijn vader vertelde me dat dat monniken waren en dat mijn moeder daar tot rust wilde komen. Dan zou ze daarna wel weer naar huis komen, dacht ik, als de rust er weer was. Maar ze leerde daar iemand uit Nieuw Zeeland kennen en die nam haar mee naar zijn

boerderij. Mijn moeder, die alle beesten haat. Ik mocht nooit een hond hebben want beesten stonken. En nu woont ze op een schapenboerderij en moet ze meehelpen met het lammeren.

Mijn vader zat alleen met drie kinderen waarvan er dus maar één normaal was, ik!. Thomas werd nog stiller en zei helemaal niks meer en Kim was nog te jong, die was pas 5 jaar en ze snapte niet waarom haar moeder haar niet meer kwam instoppen. Van Kim wist ik toen nog niet dat ze dyslectisch was. Mijn vader maakte me een soort tweede moeder. Ik was nu de oudste en hij rekende op me. Hij moest werken om geld te verdienen en als we uit school kwamen moest ik voor de kleintjes zorgen. Toen ik zei dat ik zelf nog klein was en ook niet wist wat ik moest doen als Kim zat te huilen of Thomas wegkroop in een hoekje en niks zei, antwoordde hij dat er niks anders op zat. Ik was nu zijn grote meid en hij wist dat ik het kon. Daarna zei hij nog dat ik hem geen verdriet mocht doen, want dat had mijn moeder al genoeg gedaan. Net alsof ik er iets aan kon doen dat zij mijn moeder was. Hij was toch met haar getrouwd. Ik wist dat toen nog niet, maar dat had hij niet mogen zeggen omdat ik me daardoor schuldig voelde dat mijn moeder was weggegaan. En daar had ik niks mee te maken. Thomas misschien een beetje maar toch ook niet. Het was dat uit elkaar groeien waardoor ze vertrokken was.

Dus toen ik 9 jaar was zorgde ik iedere dag voor mijn kleine broertje en zusje. Ik zette thee als we uit school

kwamen en zorgde voor het avondeten. Dat wil zeggen, ik haalde pizza, frites en hamburgers. Groente aten we niet want dat lustte ik niet. Totdat Kim op de school vertelde dat we elke avond patat aten en papa naar school moest komen. Vanaf die dag kwam onze buurvrouw voor ons koken en een half jaar later kwam Jopie op de proppen, samen met nog 4 kinderen. Toen werd het pas echt gezellig, maar niet heus.

Ons huis

We wonen in een redelijk groot huis, boven op een heuvel. Ik denk dat ze het daarom 'Over de top' hebben genoemd. Alhoewel het eigenlijk 'op de top' zou moeten heten. We woonden daar al twee jaar toen mijn moeder er vandoor ging. Ze vond het er vreselijk, vooral omdat ze iedere dag die berg op moest met de fiets als ze ons naar school bracht. Kim zat bij haar achterop, wij fietsten zelf. Mijn vader had natuurlijk de auto want die werkte in de stad. Mijn moeder vond dat ze nooit hadden moeten verhuizen want nu woonde ze in een gat. Dat begreep ik niet want ik woonde niet in een gat maar op een heuvel. Het was niet eens een berg want in Nederland heb je geen bergen.

Ik vond en vind het een fijn huis. Toen we er met z'n vijven woonden was het groot, nu is het misschien een beetje te krap want ik heb geen kamer meer voor onszelf. Ik slaap samen met Kim en Tamara op een kamer. Het is niet eerlijk dat Veronica een eigen kamer heeft maar volgens Jopie was dat echt nodig omdat zij soms heel raar doet, boos wordt en met spullen gaat smijten. Daarna gaat ze heel hard huilen en is alles weer gewoon. Jopie zegt dat ze een rustige omgeving nodig heeft maar dat heb ik ook. Nu zit ik met twee kleinere meisjes op een kamer die vroeg naar bed moeten. Ik kan nooit een vriendin meenemen want dan komen ze meteen op hun eigen bed zitten om te luisteren wat mijn vriendin en ik allemaal tegen elkaar vertellen. Mijn vader zegt dat

mijn tijd nog wel komt. Als ik ga studeren ga ik op kamers en heb ik een kamer helemaal voor mezelf. Ik kan niet wachten tot het zover is.

Het berg op fietsen vind ik geen punt. Het is goed voor mijn conditie want bij gymnastiek krijg ik altijd complimenten dat ik zo'n goed uithoudingsvermogen heb. Dat komt gewoon door die berg op te fietsen.

De inrichting van het huis is een beetje een allegaartje. Mijn moeder heeft niets meegenomen toen ze wegging maar Jopie had wel allerlei spullen. Hun smaak is heel anders. Mijn moeder hield van strak en design, Jopie houdt van hout, oud en rommelig. Die koopt alles via Marktplaats of rommelmarkten. Dus wat betreft de inrichting is er niet een bepaalde stijl, er is van alles wat. Eerst waren alle muren wit (voor mijn moeder) maar nu is alles behangen met een soort bloemetjesmotief. Wel leuk maar ook druk.

Ons huis bestaat verder uit een grote keuken waar we eten, een woonkamer waar de PC en de piano staan en de televisie, een gang waar alle fietsen staan sinds die een keer uit de voortuin gejat zijn. De keuken is uitgebroken omdat we er anders niet met z'n allen konden eten. Toen zijn de witte marmeren tegels vervangen door blauwe en gele die niet zo besmettelijk zijn. Er staat een grote tafel met 9 stoelen, bijna allemaal verschillend. De borden en het bestek passen niet zo goed bij elkaar maar je kunt er prima mee eten. Toen mijn moeder er nog was kregen we allemaal een eigen servet en een servetring, nu

hebben we alleen met kerstmis nog servetten. Wel hele mooie met engeltjes en ballen.

Boven is er maar één badkamer. Dat is natuurlijk veel te weinig voor 9 mensen. Omdat er heel veel ruzie over gemaakt werd is er een lijstje gemaakt voor het douchen en voor de ochtend. Gelukkig zijn er twee WC's anders moest daar ook een lijstje voor gemaakt worden.

Op de eerste verdieping is er een grote kamer waar wij dus met z'n drieën slapen, dat was vroeger de slaapkamer van mijn vader en moeder. Ik denk dat mijn vader er niet meer wil slapen omdat het teveel aan dat uitgroeien doet denken. Jopie en Popie hebben nu mijn oude kamer, met balkon, dat wel. Op de eerste verdieping is er dus de badkamer en een WC en nog een kamer. Daar slaapt Veronica, want Jopie wil in de buurt zijn als ze weer een aanval van woede krijgt.

Op de tweede verdieping slapen de jongens. De twee echte broers bij elkaar, dat zijn Harm-Jan en Sven. Thomas heeft een eigen hokje dat mijn vader getimmerd heeft. Hij is er dolgelukkig mee. Verder is er een grote tuin achter het huis. Hij loopt wel schuin naar beneden dus je kunt er niet voetballen. Er is een schommel en een smerige zandbak waar onze poes in poept. Maar dat is beter dan binnen op de kattenbak want dat gaat vreselijk stinken en in de zandbak speelt toch niemand meer. Onze poes heet Saartje. Dat is een naam die Jopie bedacht heeft, iemand uit een ouderwetse televisieserie geloof ik. Saartje is heel lief

en zacht en ze krabt nooit, zelfs niet als je haar plaagt. Ze heeft één keer jonge poesjes gekregen maar jammer genoeg is ze daarna geholpen. Dat helpen betekent dat ze geen poesjes meer kan krijgen, ik weet niet waarom ze het helpen noemen.

De burens zijn leuk. De buurvrouw die voor ons kwam koken is aardig en heel lief voor ons. Toen mijn moeder verdwenen was heeft ze ons een week in huis genomen en ze streek niet iedere keer over je rug en je haar. Als ik jarig ben komt ze altijd langs met een leuk cadeautje en dan blijft ze een glaasje wijn drinken. De buurman zie ik niet zoveel, die werkt alleen maar. Ze hebben geen kinderen helaas want anders had ik daar vaak kunnen gaan logeren. De burens aan de andere kant zijn wel aardig maar die zie ik zelden. Ze hebben een tweeling van 3 jaar en de moeder heeft het daar vreselijk druk mee. Ze hebben eens gevraagd of ik wilde babysitten maar mijn vader vond me nog te jong om verantwoordelijk te zijn voor twee kleintjes. Raar genoeg vond hij dat niet toen ik voor alles moest zorgen maar dat komt misschien omdat alles toen op zijn kop stond. Ik vind de tweeling wel heel lief als ze tenminste niet huilen. Als ze allebei gaan huilen ga ik gauw naar huis. Ik heb met mijn tablet een foto van de tweeling gemaakt. En een foto van ons huis, boven op de berg. Die foto heb ik als screensaver gebruikt zodat ik steeds kan zien hoe mooi ik daar woon. Toen ik de foto maakte stond er net een regenboog vlak bij het huis en dat maakt het een bijzondere foto.

Mijn slaapkamer die ik dus deel met twee zussen is zo ingericht dat ik een apart hoekje heb waar mijn bureautje staat. Dat staat in een soort nisje en daar heb ik het gevoel dat ik me een beetje af kan zonderen. Het is het oude bureau van mijn moeder en, ondanks dat ze me in de steek gelaten heeft, vind ik het toch fijn om nog iets van haar te hebben. In de kamer staat verder een stapelbed. Kim slaapt beneden, Tamara boven. Die wilde in het begin absoluut niet boven slapen maar Jopie heeft haar min of meer gedwongen. Tamara is geadopteerd en misschien heeft ze wel enge dingen meegemaakt waardoor ze hoogtevrees heeft. Ik vond het niet leuk van Jopie dat ze haar dwong om boven te slapen maar Kim was nog te klein. En nu wil Tamara niet meer naar beneden omdat ze boven extra plankjes heeft waar ze haar spulletjes op kan zetten.

Iedereen mocht zelf behang uitkiezen. Bij mijn bed heb ik behang met paarden er op. Niet dat ik zoveel met paarden heb maar het ziet er mooi uit. De muur die Kim mocht uitzoeken is heel zoet en roze. Maar in combinatie met de paarden gaat het wel. Het behang van Tamara is een onbestemd iets, allerlei strepen en kleuren. Zelf vindt ze het Aziatisch. Wel mooi maar niet echt mijn smaak. Het is een hele aparte kamer, ik denk niet dat er veel kamers bestaan die zo behangen zijn.

Nog even over de lijstjes voor de badkamer. Eerst ging het van oud naar jong. Dus eerst mijn vader, dan Jopie, dan ik en zo verder. Maar het douchen 's morgens

ging helemaal fout en ik kwam te laat op school. Dus nu moeten de kinderen 's avonds douchen en 's morgens mag de badkamerdeur niet dicht als onze ouders gaan douchen want dan moeten wij wassen en tandenpoetsen. Ik vond het wel raar om Jopie voor het eerst bloot te zien maar het went wel. Mijn vader zie ik nooit bloot want die is al klaar als wij gaan wassen. Er is een tweede wastafel bijgeplaatst om ervoor te zorgen dat het vlugger gaat. En we moeten met z'n tweeën aan een wastafel. Het douchen 's avonds gaat eigenlijk vanzelf omdat iedereen op een andere tijd gaan slapen. Dus met die lijstjes valt wel te leven.

Omdat het huis veel te vol werd toen het gezin van Jopie erbij kwam, zijn er veel spullen van onze moeder in de opslag gedaan. Ik heb nog gevraagd waarom we ze niet gingen verkopen maar mijn vader zei dat ze niet van hem waren en misschien kwamen ze nog wel van pas. Het was maar goed dat we ze niet weggegooid hadden want we kregen een verzoek uit Nieuw Zeeland om het een en ander met de boot naar de andere kant van de wereld te sturen. Dat hebben we toen gedaan en we hebben allemaal een mooie tekening gemaakt die we erbij gestopt hebben. Ze heeft nooit bedankt voor de spullen of de tekeningen. Misschien is de boot gezonken of vond ze de tekeningen niet mooi. Terwijl die van mij eigenlijk wel heel bijzonder was. Ik had een tekening gemaakt van mijzelf, Thomas en Kim. We houden elkaar stevig vast en ik had eronder geschreven: Happy Family. Dat had ik op de televisie gezien.

Ons huis staat een beetje afgelegen maar door de burens lijkt het toch een klein dorpje. Er stopt geen bus voor de deur dus ik moet altijd met de fiets naar school. Behalve als het heel slecht weer is, storm of sneeuw, dan brengt mijn vader ons naar beneden. In het dorp is een snackbar (voor de patat en de hamburgers), een supermarkt, een slager en een bakker. Voor de andere boodschappen moet je naar de stad waar mijn school is. De kleinere kinderen gaan in het dorp op school. Er gaat wel een bus van het dorp naar de stad dus mijn vader hoeft me nooit helemaal weg te brengen. Als ik moe ben krijg ik geld voor de bus, anders moet ik fietsen. Ik krijg dikke benen van het fietsen maar dat zijn allemaal spieren zegt mijn vader. Dus als ik stop met fietsen worden mijn benen weer dun.

Thomas

Thomas is de broer die na mij geboren is. Hij is drie jaar jonger maar ik kan me niet meer herinneren dat hij geboren is. Toen ik wat ouder werd, vond ik het leuk om een broertje te hebben maar je had er niks aan. Ik mocht niet met hem spelen want als klein jongetje was hij al speciaal. Hij huilde heel veel en wilde alleen maar bij mijn moeder zijn. Hij hing altijd aan haar rokken en wilde bij niemand anders op schoot. Toen hij naar school moest heeft hij zo hard geschreeuwd dat de kleuterjuf mijn moeder weer naar huis gestuurd heeft en gezegd dat ze nog maar even moest wachten. Maar een maand later gebeurde weer hetzelfde, hij brulde vreselijk en hij hield mijn moeder zo vast dat ze hem met drie mensen los moesten rukken. Toen dat eindelijk gelukt was rende mijn moeder weg. Thomas heeft die dag verder alleen maar in een hoekje gezeten. Ik werd er nog bijgehaald om hem te vragen om op een stoel te gaan zitten maar hij luisterde niet. Hij heeft toen in zijn broek geplast en gepoept. Ik schaamde me dood. Dat losscheuren ging een week lang door, daarna werd het iets beter maar hij bleef raar. Ik vond het niet fijn dat het mijn broertje was want de kinderen keken mij vreemd aan als hij zo deed. Nu ben ik er wel aan gewend. Mijn vader heeft uitgelegd dat hij asperges heeft. Waarom hij een ziekte heeft die genoemd is naar een groente weet ik niet. Ik heb het pas wel gegoogeld en gelezen dat het best wel erg is. Er is een meisje dat een verslag erover gemaakt heeft, ze heeft ook een broertje met

asperges. Het is een heel mooi verslag en ik herken er veel in. Ik denk dat ik er stukken van ga overnemen als ik zelf een opstel moet maken met een onderwerp waar dat bij past.

Het is geen leuke aandoening om te hebben, het plaatst je een beetje buiten alles en je zit helemaal opgesloten in je eigen wereld. Vaak zijn het wel hele slimme mensen maar daar merk ik niet zoveel van omdat hij nauwelijks iets zegt. Toen mijn moeder weg was gelopen vond ik dat voor Thomas het ergste. Hij hing nog steeds zo erg aan haar en niemand kon hem uitleggen dat ze verdwenen was. Zelfs toen duidelijk werd dat ze bij de monniken zat wilde hij naar haar toe. Hij is toen weggelopen en mijnvader heeft de politie gebeld om hem te zoeken. Hij is een hele nacht spoorloos geweest. Ze hebben hem in de schuur van de burens gevonden waar hij onder een stapel jutezakken lag. We zijn toen allemaal bang geweest dat we hem voor altijd kwijt waren. Want al is hij apart, het is wel je broertje. In die tijd sliep hij bijna niet en sloop hij de hele nacht door het huis. Hij is zelfs een keer bij me in bed gekropen. Daarna is mijn vader met hem naar iemand toegegaan die hem pillen heeft gegeven. Toen ging het wat beter maar hij is er heel sloom van geworden.

Ik maak me zorgen om hem wat hij volgend jaar moet gaan doen na de basisschool. Op de school waar ik zit is iedereen best wel hard. Als je in de brugklas zit, word je door iedereen geplaagd en pakken ze je rugtas af. Ook hebben ze mijn banden een paar keer

leeg laten lopen. Ik kan daar wel mee omgaan maar ik denk dat Thomas dat niet trekt. En als hij niks zegt gaan ze hem uitlezen of uitjoelen en wordt hij bang. Misschien moet hij naar een speciale school waar ze wat liever zijn.

Voor Thomas was het vreselijk toen Jopie en de andere kinderen bij ons kwamen wonen. Hij vond het al te druk met ons vieren en nu kwamen er nog 5 mensen bij. De jongens zijn heel druk en vragen constant aandacht, niet alleen van hun moeder maar ook van mijn vader. En dat trekt Thomas niet. Soms zit hij aan tafel met zijn handen voor zijn oren om het wat stiller te hebben. Op de surpriseavond van Sinterklaas heb ik hem een koptelefoon gegeven en die heeft hij soms op. Jopie wil het niet, die vindt dat ongezellig maar mijn vader vindt het wel goed als de andere jongens zo druk doen. Volgens mij vindt hij het een heel fijn cadeau. Hij heeft geen Ipod of zo en luistert geen muziek, alleen maar de koptelefoon op om het geluid weg te maken.

Mijn tablet wil hij heel graag lenen maar dat is niet zo goed voor hem. De spelletjes zijn voor hem verslavend en dan doet hij niks anders meer dan spelletjes. Hij mag op zaterdag 1 uur met de tablet van mijn vader, verder niet. Hij pakt weleens die van mij maar zonder wachtwoord kun je niets. Thomas heeft een goede vriend die ook een soort asperges heeft. Samen zitten ze soms een hele dag te tekenen zonder iets tegen elkaar te zeggen maar je ziet dat ze tevreden zijn. Als die vriend nu naar dezelfde school gaat als hij kunnen ze een beetje samen optrekken.

Mijn moeder voelde zich denk ik vooral naar Thomas toe schuldig dat ze weggegaan is. Ze heeft hem een lange brief geschreven die hij gelezen heeft en daarna verbrand. Dus niemand weet wat erin stond en hij wil het niet zeggen. Ik heb nooit een brief van haar gekregen, soms krijg ik een kaartje met mijn verjaardag maar de laatste tijd niet meer omdat ze vindt dat we elkaar toch via Skype hebben gefeliciteerd! Terwijl ik het zo fijn vind om een kaartje van haar te krijgen. Al is het maar op Facebook maar daar doet ze niet aan.

Thomas zit vaak in de huiskamer achter de PC. Dan zegt hij dat hij huiswerk moet maken en als je langsloopt klikt hij gauw weg waar hij mee bezig was. Dat zijn altijd spelletjes maar dat heeft Jopie niet door. Of misschien vindt ze het niet erg omdat Thomas niet haar echte kind is. Het zijn bijna altijd schietspelletjes waar je iemand neer moet schieten om een hoek. Wel spannend maar ik speel die nooit, veel te eng. En ik wil niemand doodschieten. Het verbaast me dat Thomas het leuk vindt want hij wil de laatste tijd geen vlees meer eten omdat dat zielig is. Hij zegt dat beesten gevoel hebben en er niet voor gemaakt zijn om op te eten. Dat vind ik eigenlijk ook maar vlees is veel te lekker en als je groeit heb je vlees nodig zegt mijn vader. Soms moet Thomas een stukje eten maar dan spuugt hij het uit of rent naar de WC om het uit te spugen. Dan kan hij het beter aan mij geven voordat hij het in zijn mond heeft gehad. Zo is het echt verspilling.

Thomas is een slechte eter. Nou is het eten er niet bepaald op vooruitgegaan sinds Jopie er is. Mijn moeder kon redelijk goed koken en er stond iedere dag iets anders op tafel. Jopie kent maar een paar dingen. Gelukkig zitten daar pannenkoeken en patat bij, en gehaktballen met sperzieboontjes. Verder heel veel sla iedere dag en daar houd ik niet van en de andere kinderen van onze familie ook niet. De kinderen van Jopie zijn natuurlijk niets anders gewend, die eten al hun hele leven sla en tomaten. Thomas heeft zo'n hekel aan sla, hij noemt het konijnenvoer. Dan krijgen Jopie en hij ruzie. Jopie zegt dan dat hij sla moet eten als hij geen vlees eet. Dan krijgt hij een ei bij zijn sla. Maar de eieren van Jopie wil hij ook niet want die zijn veel te lang gekookt en worden dan een beetje groen. Hij heeft een keer het ei door de kamer gesmeten en zijn bord met sla omgekeerd op tafel. Toen werd mijn vader heel boos en moest hij zijn excuses aanbieden. Hij rende toen de kamer uit en heeft mijn moeder gebeld in Nieuw Zeeland. Daar was het midden in de nacht en mijn moeder schrok zich een hoedje. En het is heel duur om zo ver te bellen. Mijn moeder heeft toen tegen hem gezegd dat zij er niets aan kon doen en dat hij moest eten wat er op zijn bord lag. Als hij groot was kon hij naar Nieuw Zeeland komen en dan kreeg hij weer het lekkere eten van zijn moeder. Daar heb je dus niks aan want als je groot bent bepaal je zelf helemaal wat je eet. Hij heeft daarna heel zachtjes zijn excuses aangeboden. Hij hoefde sinds die tijd geen sla meer te eten en kreeg iedere dag een klein blikje

Bonduel bonen. Dat wilden ik en Kim ook wel in plaats van die eeuwige sla maar daar stak mijn vader een stokje voor. Thomas was een geval apart en wij niet. Dus wij moesten eten wat de pot schaft. Gelukkig is Jopie daarna op een cursus koken voor het hele gezin gegaan en is het eten nu iets gevarieerder. Maar echt lekker is het nooit. Te zout, te gaar, te vet of te weinig. Zelfs pannenkoeken kan ze verpesten.

Wat heel fijn is aan Thomas is dat hij zo goed kan luisteren en niks terug zegt. Kim begint altijd met: "Ja maar...". Dat doet Thomas niet. Die kijkt alleen en zegt niks. Je kunt hem alles vertellen en hij zal nooit een geheim doorvertellen. En hij geeft geen commentaar. Dus als ik iets kwijt wil waar ik mee zit ga ik naar Thomas. Soms gaat hij gewoon door met waar hij mee bezig was, maar dat is niet erg. Ik vraag nooit toestemming om mijn verhaal te vertellen. Ik begin gewoon en hij luistert of hij luistert niet. Dat weet ik eigenlijk niet. Ik heb hem nooit gevraagd of hij eigenlijk wel weet waar ik het over heb gehad of wat hij er van vindt. Dat is trouwens niet helemaal waar. Ik had een keer ruzie met mijn beste vriendin en ik moest er met iemand over praten. Jopie zegt altijd hetzelfde: "Maak het maar weer goed, aan ruzie heb je niks." Maar aan dat antwoord heb ik weer niks. Dus heb ik het hele verhaal aan Thomas vertelt. Niet helemaal precies zoals het was gebeurd, ik heb mijn stukje van het verhaal een beetje mooier gemaakt. Aan het eind vroeg ik hem wat ik nu moest doen. Of hij vond dat ik gelijk had om zo boos te zijn. Ik verwachtte dat hij zoals altijd niet zou antwoorden

maar hij zei dat het mijn probleem was en dat ik probeerde er zijn probleem van te maken. Hij wilde er helemaal niks mee te maken hebben.

Daar kon ik het mee doen. Aan Kim heb ik op zo'n moment niks, die is nog te klein om veel dingen te snappen en mijn vader heeft het altijd druk. Tamara snapt het wel maar die heeft een totale andere kijk op dingen. En Veronica is zo hyper, die heeft geen tijd om te luisteren en denkt alleen maar aan zichzelf. Dus heb ik het weer bijgelegd met mijn vriendin en hebben we gezworen om nooit meer ruzie te maken om kinderachtige dingen.

Kim

Toen Kim geboren werd was ik zes jaar en ik heb dat bewust meegemaakt. Mijn moeder werd steeds dikker en op een avond kwam de vroedvrouw. Ze had me verteld wat er ging gebeuren dus ik schrok niet toen ik zag dat er allemaal bloed op het laken zat. Ik was zo blij met een zusje, een soort pop die ik aan wilde kleden en het flesje geven. Want mijn moeder wilde geen borstvoeding geven, dat was iets van vroeger vond ze. Zelf had ik het wel echt moederlijk gevonden als ze wel de borst had gegeven, maar ze zei dat je daar slappe jongens van kreeg. Waar die jongens dan vandaan kwamen snapte ik toen niet. Nu weet ik dat ze haar borsten bedoelde. Kim was echt een schattig baby'tje. Ze hilde bijna nooit en lag heel tevreden in de box. Ik mocht haar luier verschonen en haar in bad doen. Ze vond alles prima. Soms noemde ze me mama maar ik denk dat dat kwam omdat mijn moeder nooit wilde voorlezen of met haar spelen. Dat deed ik meestal, Thomas moest er niet veel van hebben. Kim is nooit veranderd. Ze is nog steeds lief en wil het iedereen naar de zin maken. Toen Jopie kwam was dat voor haar prima. Als papa het maar goed vond, dan vond zij het goed. En het feit dat ze haar kamer kwijt was en bij mij en Tamara moest gaan slapen vond ze geen punt. Alleen wilde ze niet boven in het stapelbed slapen. Ik denk dat ze bang was om te vallen nadat ze een keer uit de schommel was gevallen op haar hoofd. Ze moest toen naar het ziekenhuis en die nacht moest mijn vader haar om het uur wakker maken om te

kijken of ze nog leefde. De volgende morgen was alles voorbij, ze was alleen vergeten wat er gebeurd was. Maar toen met dat bed begreep ik dat ze het wel nog wist want waarom durfde ze anders niet naar boven.

Met Thomas kon Kim het goed vinden. Als hij verdrietig was of zich in een hoekje verstopte, kon zij contact met hem krijgen en ervoor zorgen dat hij weer aan tafel kwam. Ze had heel veel geduld met hem als hij niks wilde zeggen of zijn ogen dicht hield, ze bleef maar met hem praten. Mijn moeder en ik gaven het al snel op als hij weer naar binnen trok zoals ik dat noemde. Maar Kim niet, die ging door. Toen ze leerde lezen dacht ik eerst dat ze een grapje maakte toen ze woorden helemaal door elkaar gooide. Dan schreef ze Soor en zei Roos. Daar moesten ik en Thomas erg om lachen tot mijn vader zei dat het niet om te lachen was maar dat Kim een probleem had. Ze was leesblind. Bij blind denk ik altijd aan een stok en een hond maar in dit geval ging het alleen om het blind zijn voor woorden. Heel lastig als je wil lezen en schrijven. Dus vanaf dat moment was ik de enige van de kinderen in onze familie die normaal was. Daar was ik best trots op maar ik heb dat nooit tegen Thomas of Kim gezegd. En niet tegen de nieuwe kinderen van Jopie trouwens want die kunnen er ook niks aan doen dat ze niet normaal zijn. Omdat Kim dyslectisch was, een heel duur woord, kreeg ze bijles op school en ze kreeg een verklaring dat ze het echt had en langer over haar werk mocht doen dan andere kinderen. Dat had ik zelf wel gewild maar dan was ik weer niet normaal geweest. Toen

mijn moeder weg liep wist ze niet dat Kim dyslectisch was want die hoefde toen nog niet te lezen. Ze zei weleens dat ik allang kon lezen toen ik 5 jaar was, maar dat ieder kind anders is. Toen ik haar op Skype vertelde over het probleem van Kim werd ze eerst boos en zei ze: heb ik dat. Maar dat klopte niet wat zij had het niet, Kim had het en die maakte er zich niet druk om. Ze had nog steeds dezelfde vriendinnen en iedereen deed aardig tegen haar. Dus er veranderde niks toen ze die verklaring kreeg.

Kim vond het gezellig toen alle kinderen in ons huis kwamen wonen en Jopie voor ons ging zorgen. Toen mijn moeder weg was gegaan had Kim wel een week gehuild. Ze was zo verdrietig dat ik alleen daarom mijn moeder wel wat had willen doen. Na die week leek alles over maar toen er bericht uit Thailand kwam, wilde ze dat haar mama weer thuis kwam. Mijn vader heeft haar toen verteld dat ze waarschijnlijk nooit meer terug kwam en daarna was het over. Ze heeft het nooit meer over terugkomen gehad en als we skypen is ze al weer heel vlug weg. Ze zegt even dag, alles goed, kus en weg is ze. Ik weet niet eens of mijn moeder wel weet dat ze nog steeds een leesprobleem heeft. Ze denkt waarschijnlijk dat het wel weer over zal gaan.

Toen ik er een keer niet was met Skypen heeft mijn moeder aan Kim gevraagd hoe het nu met Jopie en haar kinderen ging in ons huis. Kim heeft me verteld dat ze toen geantwoord heeft dat het haar huis niet meer was en dat ze niets ging zeggen over Jopie. Als

ze dat wilde weten moest ze maar komen kijken. Dat vond ik heel stoer van haar en dat had ik nooit achter haar gezocht.

Popie

Mijn vader is een bijzondere man vind ik. Hij is groot en heeft een warrige bos met zwart haar, net alsof hij zich nooit kamt. Alleen met allerlei crème blijft het op zijn plaats. En het is net alsof hij zich nooit scheert. Dat doet hij wel iedere morgen maar tegen de middag komt er al een soort donkere was op zijn gezicht en voel je kleine stoppeltjes. Dat staat wel stoer maar zelf vind hij het vervelend als hij representatief moet zijn. Toen ik vroeg wat dat was zei hij dat representatief was als je er voor andere mensen netjes uit moet zien. Zelf interesseerde het hem niet maar zijn baas wil dat hij goed voor de dag komt. Voor de dag, wat is dat nou weer. Dat vroeg ik maar daar kreeg ik geen antwoord op. Sinds mama is weggelopen is papa anders geworden. In het begin was hij vreselijk. Hij snauwde ons af, net alsof het onze schuld was dat ze vertrokken was. Totdat Kim hem vertelde dat we met z'n allen zouden weglopen, alle kinderen, als hij niet een beetje normaal ging doen. Toe werd het wat beter en deed hij soms zelfs leuke dingen met ons. Dat was voor het eerst, meestal deed mama dat, als er al iets gedaan werd. Papa zat alleen maar te werken en representatief te wezen.

Wanneer we hem Popie zijn gaan noemen kan ik me niet herinneren. Dat is wel gebeurd toen onze moeder er nog was. Misschien heeft zij het wel bedacht want ze zei soms dat hij niet zo popiejopie moest doen. En nou heet hij Popie en Ans heet Jopie. Kunnen ze

samen popiejopie doen, wat dat dan ook is. Het is niet iets leuks, want mijn moeder zei het als ze boos op mijn vader was. En dat gebeurde heel vaak. Ik heb er wel een keer iets van gezegd. Als ik ruzie maakte kreeg ik te horen dat ik dat niet mocht doen, ik moest lief zijn voor de anderen. En zij scholden op elkaar en ik weet dat papa soms hele weken op de bank moest slapen omdat hij niet in hun bed mocht. En dan tegen mij zeggen dat ik lief moet zijn voor mijn broer en zusje.

Mijn vader heeft mijn moeder één keer geslagen op haar wang. Ik was toevallig in de kamer. Nou ja, niet echt toevallig want ik hoorde dat ze ruzie hadden en ik wilde weten wat er aan de hand was. Net toen ik binnenkwam hoorde ik een kletsend geluid en kreeg mijn moeder een klap op haar wang. Ze gilte zo hard dat het leek alsof hij haar vermoord had. Ik had gezien dat het niet zo heel hard was. Ze had wel een rode wang. Zij zei dat dat de druppel was maar ik zag nergens een druppel en vroeg aan haar waar de druppel was. Toen werd ze woedend op mij. Ik was een wijsneus, een bemoeial en een kutkind. Dat laatste had ik nog nooit gehoord van haar want ik mocht niet KUT zeggen, dat was een verboden woord, net als SHIT. En nu zei ze dat ik een kutkind was. Dat vond ik zo vervelend dat ik maar ben gaan huilen, omdat ik toch wel geschrokken was van die klap op haar wang. Door dat huilen bedaarde mijn moeder en ging mij troosten. Niet veel later is ze vertrokken dus ik denk dat die druppel er wel mee te maken heeft gehad. Ik heb het een paar maanden later nog aan

mijn vader gevraagd maar die snapte niet wat ik bedoelde.

De week nadat mijn moeder weg was leek mijn vader vrolijk. Hij vond dat opgeruimd netjes staat. Terwijl er helemaal niet meer werd opgeruimd en ons huis er als een vuilnisbelt uitzag. Ik had geen schone kleren meer en in de keuken stond een grote stapel afwas. Toen is oma gekomen om orde op zaken te stellen. Dat betekende stofzuigen, afwassen en de was doen. In het begin mochten we tegen niemand zeggen dat ze weg was, dus de burens wisten van niks. Pas later ontdekten ze het en kwam de buurvrouw voor ons zorgen. Na die eerste week ging het heel slecht met Popie. Hij huilde heel veel en ging niet naar zijn werk. Ik was heel bang dat ik nu arm zouden worden want als er niemand geld verdient kun je geen eten kopen en het huis betalen. Dat heeft al met al een half jaar geduurd. Toen kwam de eerste vriendin over de vloer die al vlug weggepest werd. Ook de volgende vertrok snel. Ik heb toen voorgesteld dat het goed zou zijn om samen op vakantie te gaan want dat ik gehoord had dat je dan een nieuwe liefde kon vinden. Dat leek mijn vader een goed idee. We zijn met z'n allen naar Korfu gevlogen en hadden daar een huisje gehuurd voor 10 dagen. Het was heerlijk weer en wij hebben ervan genoten. Iedere dag aan het strand liggen en zwemmen. In de avond gingen we in het dorpje uit eten maar het vervelende was dat er alleen maar gezinnen waren. Er was geen enkele vrouw alleen waar mijn vader misschien vrienden mee kon worden. Er waren twee jonge meisjes maar die waren

echt veel te jong en totaal niet geïnteresseerd in mijn vader. Na een week was hij erg teleurgesteld maar ik zei hem dat hij de moed niet op moest geven. Hij was bang dat niemand een man met drie kinderen wilde. En als het dan nog normale kinderen waren, maar zelfs dat was niet het geval. Daar was ik het niet mee eens en dat begreep hij ook. Want ik was wel heel normaal.

Ik vertelde hem dat we ons hele leven al voor onszelf gezorgd hadden en dat hij iemand moest zoeken die voor hem kon zorgen. Over ons hoefde hij zich geen zorgen te maken. Ik had gehoord tijdens een gesprek met zijn moeder, mijn oma dus, dat hij iets aan zijn depressie moest doen. Toen ik las dat sommige depressieve mensen er een eind aan maken en op dat moment heb ik me voorgenomen om te zorgen dat hij weer gelukkig wordt. Maar niet ten koste van alles. Dat hij depressief was merkte ik aan het feit dat hij soms een hele zondag in bed lag en niks at. Of dat hij op een doordeweekse dag een hele krat bier opdrank terwijl hij de volgende dag gewoon moest werken. Dan sliep hij niet in zijn bed maar op de bank in de kamer en het stonk er vreselijk 's morgens. Ik heb hem een keer gezegd dat alles goed en wel was maar dat hij er geen eind aan mocht maken. Dan wist ik niet wat er zou gebeuren en moesten we waarschijnlijk het huis uit. Dus alles beter dan dat. Toen Jopie dus op het toneel verscheen had ik eigenlijk heel blij moeten zijn. Maar waarom had ze zoveel kinderen? Dat maakte alles zo ingewikkeld en druk.

Jopie

Jopie is een verhaal apart. Ze heet dus eigenlijk Ans en lijkt totaal niet op mijn moeder. Mijn moeder was best mooi en ze lette erg op haar kleren, haar, nagels en schoenen. Ze kocht heel veel schoenen omdat ze vond dat ze een beetje te klein was en op hoge hakken werd ze slanker en groter. Hoe je nu slanker kunt worden door op hakken te lopen heb ik nooit begrepen. Jopie heeft na een paar weken bijna alle schoenen van mijn moeder naar de kringloop gebracht. Op een gegeven moment heb ik in de kast van Sven drie paar gevonden met hele hoge hakken. Die had hij verstoppt. Jopie had een veel grotere maat dan mijn moeder dus ze kon ze toch niet aan. En ze is groot, even groot als mijn vader. Ze vertelde me dat ze het niet leuk vindt als een vrouw boven haar man uitsteekt dus ze draagt altijd slippers of van die lelijke rubberen klompen.

Bij de kringloop komt ze heel vaak. In het begin bracht ze er van alles weg dat ze niet meer in ons huis wilde hebben of dat ze meegebracht had maar toch overbodig was. Na die tijd ging ze er weer van alles terugkopen. Ze heeft al zoveel spullen naar ons huis gebracht dat het op een gegeven moment te vol werd en mijn vader heeft ingegrepen. Hij eiste dat er eerst een paar kasten weg gingen voordat er nieuwe kwamen. Hij schreeuwde echt tegen Jopie en ik was even bang dat hij weer zou slaan en dat Jopie ook zou verdwijnen maar gelukkig deed hij dat niet. De volgende dag kwam de kringloop met een klein

vrachtautootje om de spullen op te halen. Ze wilden niet eens alles meenemen. Heel gek, want Jopie had de spullen er eerst gekocht. Maar nu waren ze volgens de kringloopmensen onverkoopbaar. Door al die oude spullen hebben we vlooiën in ons huis gekregen die erg moeilijk te bestrijden waren. Jopie had een oude pers gekocht. Volgens mij was het een gewoon kleed maar zij zei dat het uit Perzië kwam. Dat land bestaat niet eens meer dus dat kleed is al vreselijk oud. Een paar dagen nadat ze het kleed neer had gelegd had ik allemaal rode bultjes op mijn benen. Eerst dacht ik nog dat het van de kat kwam maar ik zag dat er soms wel tien zwarte puntjes op mijn ene been zaten die allemaal bloed aan het zuigen waren. De pers is toen meteen naar buiten verhuisd en is daar nog weken in de tuin blijven liggen. Binnen moest er gestrooid worden met gif om de vlooiën weg te krijgen en Saartje, de poes, kreeg druppels in haar nek.

Ze heeft niet alleen zoveel spullen meegenomen maar dus ook veel kinderen. Vier om precies te zijn. En alle vier hebben ze iets of zijn ze speciaal. De oudste was Harm-Jan, die is 14 en heeft ADHD, dan komt Veronica van 12 en die doet soms zo raar, Sven is 10 en dat is net een meisje en Tamara van 12 is geadopteerd. Ze was nog niet zo lang bij Jopie en haar man toen die verongelukte. Ik weet niet eens hoe de vader heette maar hij reed op een motor, een Harley Davidson. Popie zei dat het onverantwoord was om als vader van vier kinderen motor te rijden maar autorijden of een vliegtuig is even gevaarlijk denk ik. Ik heb een foto gezien van de motor na het ongeluk, geen wonder

dat hij daar dood van is gegaan. De motor was helemaal plat. Jopie heeft me wel eens verteld dat ze heel gelukkig was met haar man en dat dit nooit meer terug zou komen. Popie is dus in feite een soort tweede keus. Het is natuurlijk heel moeilijk om in je eentje 4 kinderen groot te laten worden als je geen baan hebt. Dus toen ze mijn vader tegen kwam was ze heel blij.

Jopie ziet er eigenlijk heel grof uit. Alles aan haar is groot. Ze heeft enorme handen en dikke billen. Maar Popie zegt dat ze een heel groot hart heeft waar we allemaal een plekje kunnen hebben. En dat is wel zo. Ze zorgt veel beter voor ons dan onze moeder die nooit ergens tijd voor had. En ze is niet zo duur in het gebruik volgens mijn vader. Ze koopt voor zichzelf nooit nieuwe kleren maar gaat altijd naar rommelmarkten of de kringloop. Het is niet zo dat ze er verwaarloosd uitziet maar ouderwets. Kleren die een paar jaar geleden nog leuk waren heeft ze aan en dan in hele grote maten. Toen ze net met mijn vader verkering had deed ze nog weleens lippenstift op, maar daarna nooit meer. De eerste keer dat ze bij ons thuis kwam schrok ik vreselijk. Popie had weleens eerder een soort vriendin gehad maar dan wist ik dat dat toch niet lang zou duren. Ik sprak af met Thomas en Kim dat we heel vervelend zouden doen en dan hadden die vrouwen helemaal geen zin in drie kinderen waarvan er maar een normaal was. Dan weet ik nog niet eens of mijn vader wel verteld heeft dat de twee jongsten iets hadden. Dus die vriendinnen

kwamen een keer, heel af en toe twee keer en dan vertelde mijn vader dat het over was.

Met Jopie was het anders. Die kwam de eerste keer meteen met al haar kinderen. Ik schrok daar vreselijk door en van ons plan kwam niks terecht. Ik had bedacht dat ik net zou doen of ik stikte zodat ik naar het ziekenhuis moest. Toen ze binnenkwam met al die kinderen kreeg ik spontaan een hoestbui zodat mijn vader boos naar me keek en zei dat ik me moest gedragen. De kinderen stelden zich keurig voor totdat Veronica limonade wilde en haar moeder zei dat ze even moest wachten. Ik had nog nooit iemand zo kwaad gezien. Ze trok een plant van de vensterbank en kwakte die op de grond. Ze schreeuwde dat we wel een eeuwigheid konden wachten totdat haar moeder en die schlemiel gingen trouwen. En was ze papa soms vergeten die altijd zo goed voor hen geweest was?

Op dat moment wist ik nog niks van het ongeluk en ik vroeg me af waarom die vrouw wilde scheiden van haar man als die zo lief was. De vrouw werd helemaal rood en sleurde het meisje aan haar arm naar buiten. Ik had gewoon medelijden met haar, ondanks dat ze onze plant kapot had gemaakt. Ik had helemaal niks voor hoeven te bereiden, dat deden zij wel. Als onze vader daar niet op afknapte, dan wist ik het niet. Maar even later kwam de vrouw weer terug en zei dat alles geregeld was. Het meisje zat in de auto en liet zich niet meer zien.

De week er op kwam de vrouw weer maar nu zonder het meisje. Onze vader zei dat we haar Ans moesten noemen. Ik bleef echter mevrouw zeggen want Ans is geen soort van naam. Toen was het Harm-Jan die er voor zorgde dat iedereen zich doodschrok. Hij zat geen minuut stil en friemelde aan alles wat hij maar te pakken kon krijgen. Hij stond op en liep naar de gang. Wij dachten dat hij naar de WC moest maar even later hoorde ik een afgrijselijk gekrijs. Dat was Saartje die achterna gezeten werd door Harm-Jan omdat ze niet geaaid wilde worden. Dat was heel vreemd want Saartje was een echte knuffelpoes dus ik vermoed dat hij iets anders met haar gedaan heeft. De visite vertrok weer snel. Daarna heb ik met mijn vader gepraat over deze mevrouw. Ik vertelde hem dat het niet zo'n goed plan was met die vier rare kinderen. Ik zou meer gaan doen in het huishouden en dan konden we het best redden zonder een soort moeder.

Helaas is het anders gelopen. Twee weken erna werd 'Ans' in een ambulance bij ons gebracht. Ze was van de trap gevallen en moest vier weken bed houden. Dat bed mocht ze sowieso houden want het was een speciaal bed dat omhoog en omlaag kon. En met Ans kwamen meteen die vier kinderen. Alles zonder enig overleg. Een popiejopie-geval zou onze moeder waarschijnlijk gezegd hebben. Volgens mij heb ik toen bedacht dat ik haar Jopie ging noemen.

In het begin was het echt vreselijk. Jopie lag in het bed in de woonkamer en ik moest alles doen. Tamara hielp wel een beetje maar die komt uit een heel ander

land en begreep soms helemaal niet wat ik wilde of bedoelde. En Veronica, daar was ik bang voor. Ze kon heel lief zijn tot er in eens iets was of ik iets zei en dan sprong ze uit haar vel. Dan ging ze gooien en smijten met dingen, schelden en schreeuwen en dan werd ik heel bang. De eerste drie avonden aten we patat en croquetten maar daar stak Jopie een stokje voor. Ze vond dat we groenten moesten eten. Ik probeerde nog dat patat ook groente was, namelijk aardappelen. Maar ze bedoelde verse groenten zoals sla en tomaten. En vanaf die dag eten we bergen sla, tomaten en wortelen. Konijnenvoer dus. Alleen als Jopie naar haar moeder is, ga ik weer gauw patat halen. Haar eigen kinderen verraden me niet, die vinden patat heel lekker. En Popie merkt niet eens wat je voor hem zet. Die schuift alles zo naar binnen.

Dus, zonder dat er iets gevraagd was, kwam Jopie in ons gezin, met haar kinderen. Ik heb nog tijdens het skypen met onze moeder geprobeerd of zij er een stokje voor kon steken maar ze wilde er zich niet mee bemoeien. Dat was papa's zaak, zei ze. Toen ik zei dat het ook onze zaak was als er vijf mensen bij ons kwamen wonen vond ze dat ik niet zo moeilijk moest doen. Van haar kant kon ik dus geen hulp verwachten. Ik heb het nog op school geprobeerd. Ik ging hard huilen in de klas en werd naar de schoolpsycholoog gestuurd. Daar vertelde ik dat er een heel gezin bij ons was ingetrokken en dat ik dat niet wilde. Dat ik me niet meer kon concentreren, dat ik mijn kamer kwijt was en dat ik weg zou lopen als dit nog door ging. De psycholoog keek heel begrijpend en ze knikte

voortdurend. Aan het eind zei ze echter dat ik me er bij neer moest leggen omdat mijn vader dit beslist had. Dat ik niet zo egoïstisch moest zijn. Dus ik had helemaal voor niks gehuild en me voor gek gezet in de klas. Ik hoopte maar dat Veronica straks niet bij mij op school zou komen want dan moest ik uitleggen dat ze bij ons woonde. Dat boze kind. Dan zou ik net doen of ik haar niet kende.

Toen Jopie weer wat door het huis kon strompelen werd het allemaal nog vreselijker. In het begin sliep ze dus in de huiskamer maar ik merkte al dat ze soms bij mijn vader in bed lag en ik vreesde een ramp. Het ergste zou zijn dat er weer een baby zou komen van die twee. Gelukkig vertelde Jopie me dat ze bij Sven een keizersnede had gehad en dat ze helaas geen kinderen meer kon krijgen. Vreemd dat ze dat aan mij vertelde, misschien voelde ze dat ik daar bang voor was. Ze praatte sowieso over dingen met me waar ik niks van begreep. Over de relatie met mijn vader, dat ik me niet verdrongen moest voelen en dat ze mijn moeder niet van haar voetstuk wilde laten vallen. Terwijl mijn moeder helemaal niet op een voetstuk stond maar dat heb ik haar maar niet verteld. Toen ze echt weer kon lopen werd het hele huis overhoop gehaald. De kamers werden anders ingedeeld, er kwam een wasbak bij in de badkamer en er kwamen lijstjes voor het douchen. Het verbaasde me nog dat ze geen lijstjes voor het poepen maakte want ze wilde overal lijstjes van maken. We kregen allemaal een eigen kleur handdoek zodat we steeds dezelfde handdoek konden gebruiken, een hele week lang. Ik

kreeg gelukkig een paarse, daar zag je de vlekken niet zo goed op. Bij onze moeder gooide ik mijn handdoek meteen in de was. En er gingen veel mooie spullen van onze moeder in een soort container en de spullen van Jopie kwamen ervoor in de plaats. Dat was geen verbetering maar ik mocht er niks van zeggen. Toen ze met een lijstje kwam voor het afwassen heeft onze vader ervoor gezorgd dat er een afwasmachine kwam. Maar toen kwam er toch een lijstje voor het in-en uitruimen.

In de eetkamer stonden op de schoorsteenrand twee foto's: een van onze moeder en een van hun vader op de motor. Dat vond ik niet echt fijngevoelig omdat hij daarmee dood was gegaan. De foto van onze moeder was nog van voor haar vertrek. De trouwfoto's van onze vader en moeder werden ergens verstopt, ik kon ze niet meer vinden.

Er kwam een totaal nieuw ritme in huis. Toen mama er nog was kon ik mijn gang gaan want die bemoeide zich er niet mee. Ik moest zelf zorgen dat ik op tijd op school was en schone kleren aan had. Toen mama weg was veranderde er niet zoveel want ik moest er nog steeds zelf voor zorgen. Maar nu Jopie er was werd ik al heel vroeg gewekt en kwam ze steeds onder aan de trap schreeuwen: het is half acht, nog een halfuur te gaan. Heel irritant. Wel fijn was dat ze mijn lunchtrommeltje klaar maakte. Vaak deed ze er tomaat en komkommer in maar dat gooide ik in de prullenbak. Dat kregen we 's avonds genoeg. Na een half jaar wisten we niet beter dat Jopie en de kinderen bij ons woonden. Onze vader leek er tevreden mee en

de kinderen pasten zich langzaam maar zeker aan, in zoverre ze aan te passen waren.

Harm-Jan

Op de lagere school was Harm-Jan al gediagnostiseerd als ADHD, net als zijn vader. Jopie vertelde vaak hoe druk hun vader was en hoe vaak hij brokken maakte. Tot de echte brokken want toen was het te laat. Dat zei ze vaak tegen Harm-Jan. Hij moest op tijd zijn pillen nemen want anders ging hij dezelfde weg op als zijn vader. Dat leek me nogal ver weg want ze woonden heel ver van ons vandaan voordat ze bij ons kwamen wonen. Ik denk niet dat hij nog vaak op die weg kwam. Harm-Jan had een rugzakje, zei Jopie. Nou hadden we allemaal een rugzakje voor school maar ik geloof dat ze bedoelde dat hij ergens last van had. En dat kon ik ook merken. Wat een drukke jongen. Na die eerste keer met Saartje liet hij het wel uit z'n hoofd om haar achterna te zitten maar hij was net een visje. Zo was hij hier en zo was hij daar. Hij kon geen tel stilzitten en aan tafel stootte hij altijd wel wat om. Het mooie servies van onze moeder was al gauw stuk en vervangen door een mengelmoes uit de kringloopwinkel. En ik had me nog wel bedacht dat ik dat servies misschien wel mee mocht nemen als ik op kamers ging. Maar die rommel die we nu hadden hoefde ik niet.

Op zijn nieuwe school had hij meteen problemen. De juf vond hem te druk en wilde dat hij naar het speciale onderwijs ging. Daar was Jopie fel op tegen. Hij moest leren om zich te handhaven in een gewone klas. Volgens de juf was het meer dat de klas zich moest

handhaven en zorgen dat ze geen last van hem hadden. Alleen met gym was hij rustig. Dan kon hij rennen en springen en was hij een van de besten van de klas.

De pillen van Harm-Jan waren best wel gevaarlijk. In Amerika werden ze als drugs verkocht en als je studeerde en je was erg moe kon je ze nemen. Dan kon je je examen toch nog goed maken. Hij nam ze soms niet als Jopie er niet op lette en dan was het feest. Dan stuiterde hij door de kamer of de klas en moest Jopie hem op komen halen. Want na een flinke ruzie met het schoolbestuur mocht hij op de gewone school blijven, met het rugzakje waar geld in zat voor extra begeleiding. Die heeft hij nooit gehad maar voor de school was het voldoende kennelijk.

Hij had al snel een paar vriendjes die even ADHD waren als hij, alleen nog niet gediagnostiseerd. Als ze bij elkaar waren leek het wel of er een heel leger in de kamer was. Ik kon dan maar een ding doen en dat was op mijn kamer gaan zitten. Ik heb Jopie gevraagd of ze hem wilde verbieden om vriendjes mee te nemen, ook omdat er altijd wel weer iets kapot ging. Een raam, een stoel en zelfs zijn bed brak doormidden toen ze er met z'n vieren op dansten. Jopie vond het geen goed idee. Iedereen heeft vrienden nodig en drukke jongens zeker. Behalve toen ze thee over het toetsenbord van de PC hadden gegooid, toen werd ze boos. En 's avonds deed mijn vader het nog eens over terwijl die nooit iets zei als er iets gebeurd was. Ik

denk dat Jopie tegen hem gezegd heeft dat hij er iets van moest zeggen.

Toen hij zijn eerste verjaardag bij ons vierde heb ik ervoor gezorgd dat ik niet thuis was. Niet gezellig maar ik wist al hoe het af zou lopen. Je moet niet denken dat ik een hekel aan Harm-Jan heb, maar het zou heel fijn zijn als hij wat rustiger was. Dat je gewoon met hem zou kunnen praten zonder dat hij vier keer opspringt, iets pakt, wegloopt en weer terugkomt. Daar word ik zo moe van.

Ik heb een keer een half tabletje Ritalin van hem gepakt om te proberen. Ik werd er een beetje raar van maar verder merkte ik er weinig van. Ik geloof wel dat hij het gemerkt heeft want de volgende morgen vroeg hij aan Jopie waar dat overgebleven halfje was. Gelukkig gebeurde het vaker dat hij iets innam zonder dat hij het merkte en Jopie was er van overtuigd dat hij het zelf ingenomen had.

Onze vader en Harm-Jan, dat was niet zo'n goede combinatie. Popie was heel rustig en wilde graag met rust gelaten worden. Dat lukte niet met Harm-Jan die was in voor woeste spelletjes. Hij wilde stoeien, voetballen, rennen en spannende dingen doen met z'n nieuwe vader. Popie was een keer met hem gaan vissen als een soort tussenoplossing, maar dat ging niet. Na twee minuten had Harm-Jan er geen zin meer in om stil naar een hengelpunt te staren en wilde hij zwemmen. Maar als hij ging zwemmen joeg hij alle vissen weg, zei Jopie. Harm-Jan is toen met z'n kleren aan in het water gesprongen en een half uur nadat ze

vertrokken waren, stonden ze alweer op de stoep. Ik had me net verheugd op een rustige middag met alleen maar Veronica als stoorzender en nu waren ze er alweer.

Het uitje naar de Efteling zal ik nooit meer vergeten. Ik heb mezelf toen beloofd dat ik nooit meer mee zou gaan met een gezamenlijk tochtje. Het begon al in de auto er naar toe. Mijn vader had een groot busje gehuurd want we pasten niet met z'n allen in zijn gewone auto. Harm-Jan zat achterin en maakte ineens de achterdeur op tijdens het rijden op de snelweg. Mijn vader schoot de kant in en Harm-Jan kreeg een flinke draai om zijn oren. Daar werd Jopie heel boos om. Geen lichamelijk geweld, schreeuwde die. Mijn vader vroeg haar of er nog een dode moest vallen in hun gezin. Toen was ze stil. De rest van het ritje was Harm-Jan een beetje rustig maar in de wachtrij voor de ingang ging het weer helemaal mis. Hij was ineens weg. Jopie in alle staten, die zei dat er veel kinderlokkers rondliepen in de Efteling en wat als die hem meegenomen hadden? Dan hadden ze hun handen er vol aan gehad om hem rustig te houden, probeerde ik nog maar ik kreeg een vuile blik van mijn vader. Vlak voordat we aan de beurt waren stond hij ineens weer bij ons met een gat in zijn broek. Hij keek heel schuldbevestigend en vertelde dat hij al binnen was geweest, over het hek geklommen. We hebben kaartjes gekocht en gingen naar binnen maar daar was hij weer even vreselijk. Dat hij er levend uitgekomen is mag een wonder heten. Bij iedere attractie deed hij dingen die niet mochten en waar

voor gewaarschuwd werd. Bij de roeiboten viel hij in het water, toen we iets gingen drinken viel zijn volle glas om over de rok van een vreemde mevrouw. Dit was eens maar nooit weer, was het commentaar van mijn vader en daar was ik het helemaal mee eens. Jopie probeerde het te vergoelijken door te zeggen dat hij er niets aan kon doen, dat het de genen waren. Dat zijn vader ook zo was. Dat kan wel zo zijn maar dan hoop ik niet dat hij zo eindigt als zijn vader. Dat zou ik toch zielig vinden en er zelfs een beetje verdriet om hebben.

Gelukkig is er op een geven moment iets gevonden. Hij ging op een sportclub die hem zo afmatte dat hij moe thuiskwam en 's avonds zelfs vroeg naar bed ging. Hij ging er drie keer per week naar toe en drie dagen kon ik een beetje ademhalen, tenminste als Veronica dat toe liet. Daarnaast wilde hij op drumles. Dat leek een goed idee maar de herrie was zo groot dat hij na een maand moest stoppen. Iedereen werd er helemaal gek van.

Veronica

Vroeger wist ik niet dat er kinderen waren die zo gek konden doen. Veronica was echt een verhaal apart. Het was heel moeilijk om met haar om te gaan. Voor je het weet word je kwaad en is het einde zoek. Zoals ik al zei kan ze heel lief zijn en behulpzaam. Maar dan opeens, zonder dat je er op bedacht bent, komt er een soort duivel in haar. Schelden, schreeuwen, slaan, gooien: ze doet het allemaal. Dan ga ik gauw Jopie roepen en in het begin vroeg die aan mij wat ik nu weer gezegd had. Net alsof het mijn schuld was dat ze zo is. Nu weet Jopie er meer van omdat ik voor haar allerlei informatie die ik vind op internet uitprint en aan haar laat lezen. Ik moet alleen zorgen dat Veronica ze niet vindt want die mag niet weten wat ze heeft. Zelf zegt ze dat ze wat ontremd is en een angststoornis heeft. Dat heeft een juf op school tegen haar gezegd. Ze is niet wat ontremd maar ze heeft geen remmen als ze weer een soort aanval krijgt. Ze heeft nog net geen schuim op haar mond maar veel scheelt dat niet.

Het gekke is dat ze eigenlijk alleen maar heel lief en gehoorzaam wil zijn. Ze wil dat iedereen haar aardig vindt. Op het moment dat ze iets zeggen dat op kritiek lijkt, gaat het fout. Dan vergeet ze dat ze aardig gevonden wil worden en dan gaat ze raar doen. Jopie zegt Veronica extra aandacht nodig heeft, dat het komt door alle druk die op haar uitgeoefend wordt. Daar krijgt ze al die angsten van en daarom gaat ze zo

ontremd doen. Ik weet niet hoe ze iemand als Veronica vroeger noemden, maar normaal is het niet. Jopie zei dat zo'n meisje vroeger hysterisch werd genoemd. Volgens mij is hysterisch als er een band optreedt en je helemaal weg bent van de zanger. Dan word je hysterisch maar niet als iemand iets onaardigs zegt.

Erg gelukkig is ze niet. Ze heeft geen vriendinnen want die lopen allemaal weg na zo'n aanval. Ze heeft een paar weken een vriendje gehad. Niet een 'verkering'vriendje maar een jongen in plaats van een meisje als vriendin. Dat leek even goed te gaan tot hij op een middag zei dat hij dat weekend met een andere vriend ging kamperen. Toen voelde ze zich afgewezen en was het meteen gedaan met de vriendschap.

Met eten is ze ook speciaal. Er zijn periodes dat ze niks wil eten en dat ze alleen maar vind dat ze te dik is. Maar een week erna propt ze zich vol met boterhammen. Ze eet dan zoveel dat ze er van moet overgeven, dat hoorde ik toen ik in de gang liep. Toen ik haar ernaar voeg, heel aardig of ze misschien ziek was, vloog ze me aan en moest Jopie ertussen komen.

Het is wel fijn dat Veronica een eigen kamer heeft want ik weet niet wat ik zou moeten doen als zij ook bij ons moest slapen. Dan werd er denk ik maar weinig gerust. Ik hoorde Popie en Jopie een keer praten dat ze professionele hulp nodig had. Ik weet niet wat dat is maar ik denk dat ze haar pillen willen geven zodat ze zich kalm houdt. Jopie vroeg me een

keer of ik weleens gemerkt had dat Veronica zichzelf pijn deed. Ik vertelde dat ze een keer met haar vuist tegen de muur had geslagen en dat had erg veel pijn gedaan. Maar dat bedoelde Jopie niet. Ze wilde weten of Veronica in haar arm sneed. Ik wist niet wat ik hoorde. Dat deed niemand toch expres. Toen Jopie begreep dat ik er nog nooit van gehoord had, zei ze dat ik het maar moest vergeten. Maar ik heb het opgezocht en het heet automutilatie. Dat is een heel vreemd iets waarbij mensen zichzelf verminken. Het hoort bij allerlei geestelijke ziektes maar ik weet niet wat Veronica nou precies heeft.

Wat ik ook raar vind aan Veronica is dat ze zichzelf zo lelijk en stom vindt. Maar aan de andere kant lijkt ze hooghartig en doet ze net of ze boven alle andere mensen staat. Ze praat over zichzelf de ene keer dat ze een worm is, de andere keer is ze een arend. Nou die kan de worm dan lekker opeten, heb ik een keer gezegd. Dat was helemaal niet goed. Ze was op dat moment een arend en die aten helemaal geen wormen maar andere kleine dieren. Ik was even bang dat ze met me zou gaan vechten. Gelukkig leek ze het helemaal vergeten bij het avondeten en was ze heel lief voor me.

Toen haar vader en moeder alleen samen naar India gingen was Veronica nog klein. Ze heeft toen drie weken niets gegeten en niks gezegd. Ze wilde alleen maar in haar bed liggen huilen en wat water drinken. Haar oma wist zich geen raad met haar maar wilde de ouders niets zeggen omdat die dan terug zouden

komen. Toen ze terug kwamen draaide ze zich om en ging een boterham eten. Geen kusje of niks, net of ze niet weg geweest waren. Toen haar moeder vroeg of ze blij was dat ze weer thuis waren, haalde ze haar schouders op en zei ze dat het haar niet zo veel kon schelen.

Jopie heeft me verteld dat Veronica het heel moeilijk had gehad toen haar vader verongelukt was. Ze wilde het niet geloven maar ze wilde ook niet mee naar de begrafenis. Ze ontkende gewoon dat hij dood was. Pas nadat ze samen een keer naar het graf waren gaan kijken, accepteerde ze dat hij er niet meer was. De maanden na zijn dood klampte ze zich vast aan haar moeder omdat ze zo bang was dat die ook dood zou gaan. Ze wilde niet naar school, ze wilde niet alleen naar bed en ze had een paar maanden bij Jopie in bed geslapen omdat ze anders het hele huis bij elkaar schreeuwde.

Nu sliep ze dus alleen op een kamer maar we moesten heel voorzichtig met haar zijn want voor je het wist kreeg ze weer een schreeuwbui en die duurde soms wel een paar uur.

Sven

Als je Sven ziet, denk je dat het een meisje is. Hij heeft lang blond krullend haar en een heel lief gezicht. Hij is mager en bijna iedereen die hem niet kent heeft het over 'haar' en 'zij' en dat vindt hij prachtig. Het liefst heeft hij een jurk of een rok aan en als hij de kans krijgt gaat hij op de schoenen van zijn moeder lopen. Nog liever op de hakken van mijn moeder die nog ergens onder in een kast lagen. Die schoenen waren veel te groot en dan viel hij. Jopie vond het wel raar maar ze dacht dat het wel over zou gaan als hij wat groter werd. Maar ik denk dat het steeds erger wordt. Hij wil niet voetballen of wilde spelletjes spelen maar borduren en knutselen. En hij heeft een keer zichzelf opgemaakt met make-up. Niet dat Jopie zoveel make-up heeft maar in een kastje op de badkamer stond nog van alles van onze moeder en daar heeft hij zich lekker mee volgesmeerd. Ik heb hem weleens gevraagd of hij liever een jongen is of een meisje. Een meisje natuurlijk, zei hij. Ik ben eigenlijk een meisje maar ik ben geboren als een jongen.

Voor mij maakt het allemaal niks uit maar ik denk dat hij het zichzelf niet gemakkelijk maakt. Op school wordt hij gepest en uitgescholden voor mietje omdat hij niks durft en niet mee voetbalt. Hij speelt veel liever met de meisjes.

Voor zijn verjaardag wilde hij een barbiepop. Brr, daar moet ik zelfs niet aan denken. Die dingen zijn zo plastic en ze hebben een figuur dat onmogelijk is. Hij heeft er een gekregen maar daarbij een Ken omdat

zijn moeder dat wilde. Op zijn feestje had hij alleen maar meisjes uitgenodigd en dan ook nog meisjes-meisjes. Dus niet van die wilde die er in zijn klas zitten. Ze gingen allemaal van die truttige spelletjes doen en je kon helemaal niet horen dat er een verjaardagsfeestje aan de gang was. Dat is wel anders als Harm-Jan jarig is. Dan wordt het huis gesloopt en kun je je maar beter in je kamer verstoppen.

De arme Sven slaapt bij zijn broertje Harm-Jan op de kamer en dat is een hele slechte combinatie. Harm-Jan doet alsof hij een macho is, laat steeds zijn spierballen zien, vloekt en scheldt, boert en is onwijs druk. En Sven wil het liefste naar mooie muziek luisteren en kleuren of zo. Sven heeft aan Jopie gevraagd of hij niet bij Thomas op de kamer mag slapen maar dat wil Thomas niet. Die kan niemand in de buurt hebben. Dus hij moet in die drukte blijven. Zij mochten net als wij het behang voor hun kamer uitkiezen en dat is zoiets raars geworden. Op twee muren staan balletmeisjes, roze en mintgroen. De andere helft van de kamer is zwart met doodskoppen. Dat wilde Jopie eerst niet maar Harm-Jan stampvoette net zo lang tot ze het goed vond. Sven slaapt nu altijd met zijn rug naar het zwarte toe, zo eng vindt hij het. Ook hun dekbedden zijn zo verschillend als dag en nacht. Op die van Sven staan kleine poesjes, op die van Harm-Jan vuurspuwende draken. Het is maar goed dat ze niet echt zijn anders zou er geen poesje meer over zijn.

Jopie wilde er eerst niks van weten dat Sven liever een meisje was maar ze had ontdekt dat ze tijdens de zwangerschap medicijnen had geslikt die het misschien veroorzaakt hadden. Daardoor had hij misschien te weinig mannelijke hormonen gekregen en dacht hij dat hij een meisje was. Ik heb hem een keer onder de douche zien staan, het was toch echt wel een jongetje.

Tamara

In het begin durfde ik haar nauwelijks aan te kijken. Haar bruine ogen leken wel gloeiende kolen die door je heen brandden. Nu ben ik er aan gewend en vind ik dat ze prachtige ogen heeft. Ze heeft heel mooi donker haar en een bruin velletje. Niet zo'n witte bleekneus als ik ben. Ze praat met een klein accent maar dat komt omdat ze niet als baby geadopteerd is maar toen ze al wat ouder was. Ze lag in een weeshuis met vier kinderen in een bed heeft Jopie me verteld. Ze waren op vakantie in India en wilden helemaal geen kind adopteren. Maar toen ze Tamara zagen wilden ze allebei dat ze bij hen kwam wonen. Ze hebben haar eigenlijk gekocht want ze moesten geld betalen voor het weeshuis. De andere kinderen van hen werden voor een voldongen feit gesteld toen ze weer thuiskwamen. Die waren drie weken uit logeren bij hun opa en oma. Toen de ouders terugkwamen hadden ze er een zusje bij. Niet meteen maar na een hele tijd en heel veel papieren rompslomp was hun vader haar gaan ophalen. Ik geloof dat ze zelfs naar een rechtbank moesten gaan voordat ze haar mee mochten nemen.

Vooraf Veronica moest niks van Tamara hebben. Sven heeft me verteld dat Veronica Tamara uitschold voor roetmop. Gelukkig wist Tamara niet wat dat betekende. Sven heeft het tegen zijn moeder verteld en die was heel boos geworden. Nu durft Veronica niet meer echt te pesten maar je ziet aan alles dat ze

Tamara haat. Terwijl het zo'n lief en zacht meisje is waar niks kwaads bij zit. Ze lacht altijd en doet alles wat je vraagt. Ik heb weleens gedacht dat ze te lief was, dat het gewoon niet kon zo lief. Dat ze bang was dat ze weer teruggestuurd werd als ze een keer boos werd of onaardig deed. Ik heb het wel eens tegen haar gezegd dat ze best stom mocht doen of onaardig. Zelfs toen lachte ze en schudde ze haar hoofd.

Nu slaapt ze bij ons in de kamer en ik denk dat dat het beste is. Ik moet er niet aan denken dat ze bij Veronica op de kamer zou moeten liggen, dat zou een ramp voor haar zijn. Dan moest ze de ene keer dit doen en de andere keer zo. En het was nooit goed dus daar werd je niet blij van. Ze weet helemaal niet wie haar vader of moeder zijn en of ze broertjes of zusjes heeft. Dat lijkt me zo gek. Ik heb haar gezegd dat ze mij als haar zusje mag zien en toen kreeg ik een kusje van haar.

Op school heb ik een spreekbeurt over India gehouden. Ik wilde haar eerst meenemen maar dat was niet de bedoeling. Je mocht wel je cavia meenemen maar niet je geadopteerde zusje. Ik had allerlei Indiase muziek gedownload van internet en toen ze die hoorde moest ze huilen. Ze zei dat het haar herinnerde aan iets, wat wist ze niet maar kennelijk was het verdrietig want anders ga je niet huilen. Ze vindt Jopie erg aardig maar van mijn vader moet ze weinig hebben. Die raakt ze nooit aan, geen nachtkusje zoals wij doen of een beetje stoeien. Dat wil ze niet. Af en toe krijgt hij een hand van haar. Ik

vroeg aan Jopie of ze dat altijd gehad had maar die wist het eigenlijk niet want niet zolang nadat alles officieel geregeld was verongelukte haar man. Misschien houdt ze niet van mannen of heeft ze nare ervaringen met haar vader. Je weet het niet met geadopteerde kinderen, zei mijn vader. Het kan best zijn dat ze de meest vreselijke dingen heeft meegemaakt. Ik denk het niet want dan was ze niet zo vrolijk en lief.

Dat ze apart is merkte ik aan de keuze van het behang. Dat was zo speciaal. Ik kan me niet voorstellen dat ik dat ooit gekocht zou hebben. Ook haar kleren zijn apart. Ze wil kleurrijke kleren dragen. Soms zo gekleurd dat je ogen er pijn van doen. Ik denk dat ze heel slim is maar dat een beetje verstopt om niet verwaand te lijken. Ze heeft het Nederlands best snel geleerd en behalve een accent spreekt ze het foutloos. Op school haalt ze hele goede cijfers en iedereen is dol op haar. Dat zal Veronica wel vreselijk vinden want haar gaan ze allemaal uit de weg omdat ze zo vervelend kan zijn.

Ik heb met haar gepraat over Spoorloos. Het lijkt me heel interessant om met haar op zoek te gaan naar haar familie in India. Ik heb haar verteld over het programma en we hebben er samen een keer naar gekeken. Toen de moeder was gevonden moest ze vreselijk huilen maar ze wil er niet aan meedoen. Misschien als ze wat ouder is, nu moet ze eerst haar plek binnen ons gezin zien te vinden. En ze vertelde dat ze bang is dat ze dan terug moet naar India en

daar heeft ze niks meer te zoeken. Dus ik denk dat ze het fijn vindt bij ons en daar word ik weer blij van.

Wel merk ik dat ze soms in haar bed ligt te huilen en dat betekent dus dat ze niet heel erg gelukkig is. Ze gaat naar een psychologe om over haar problemen te praten. Ik weet niet wat voor problemen dat zijn maar ze heeft me weleens verteld dat het heel eenzaam is om zonder moeder op te groeien. Dat ze veel liefde heeft gemist en daarom problemen heeft. Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Mijn moeder was dan wel niet erg lief maar ze was er en ze zorgde redelijk voor ons. Voor mij heeft ze geloof ik nog het beste gezorgd omdat ik de eerste was en toen was ze nog erg blij met een kind. Daarna werd dat wat minder. Dat ze zo maar weggegaan is heeft me wel veel verdriet gedaan maar toch niet zo dat ik naar een psycholoog moet. Ik denk dat vooral Thomas er zwaar onder geleden heeft omdat die met de asperges zat.

Popie en Jopie

Als je mijn vader en zijn nieuwe vrouw samen ziet moet je eigenlijk een beetje lachen. Hij is een saaie, representatieve man in een pak met een stropdas. Hij zal nooit zonder jasje en stropdas de deur uitgaan, zelfs niet als we een dagje uitgaan of op vakantie. Ik geloof dat hij niet eens polo's of truien heeft. Wel een vestje voor onder zijn jasje als het heel koud is. Verder heeft hij van die vreselijke schoenen met gaatjes er in. Kortom een oninteressante, saaie man. Zijn haar wordt een keer per maand geknipt, altijd hetzelfde. Scheiding naar rechts en het haar boven de oren afgeknipt. Hij heeft een zwarte bos haar die hij alleen maar met een soort vet op z'n plek kan houden. Hij moet zich iedere morgen scheren, anders ziet hij er uit als een gevangenisboef. Na het scheren doet hij aftershave op, dat stinkt vreselijk en hij mag het van Jopie niet opdoen voor het ontbijt. Want anders zitten wij allemaal in die stank.

Dan is daar Jopie die altijd met rare kleren, vodden bijna, rondloopt. Heel kleurig en heel veel kleren omdat ze nogal dik is. Soms kan ik bijna niet geloven dat mijn vader eerst op mijn moeder gevallen is die dun en chique was en daarna op Jopie. Misschien is hij niet echt op haar gevallen maar had hij iemand nodig om voor ons te zorgen. Dat is misschien een beetje hatelijk want Jopie is meer dan een kinderverzorgster en oppas. Niet dat ik ze vaak verliefd zie doen. Jopie krijgt geen kus als mijn vader

vertrekt. Dat komt misschien omdat Veronica anders wild wordt. Dat is een paar keer gebeurd in het begin. Toen begon ze te schelden dat haar moeder een hoer was. Ze slapen wel in één bed maar of daar iets gebeurd weet ik niet. Bij mijn vader en moeder ging soms de deur op slot omdat ze een moment van bezinning nodig hadden. Ik vermoed dat het meer een moment van zin was want daarna waren ze altijd aan het knuffelen en heel vrolijk. En ze roken eigenaardig. Jopie en Popie doen de deur nooit op slot. Ik denk dat er een opstand onder de kinderen zou uitbreken als ze 'het' zouden doen.

Jopie doet dus het huishouden, de was en de boodschappen. Ze kookt en ze maakt schoon. Dat is heel wat in een huis met negen mensen en een poes. Ze wordt heel boos als iemand zegt dat ze niet werkt. De moeder van mijn vader had een keer aan haar gevraagd of het geen tijd werd dat ze een baan zocht. Ze sprong zowat uit haar vel terwijl ze normaal gesproken heel rustig is. Toen zag ik een klein beetje waar Veronica haar boosheid vandaan had. Ze schreeuwde dat ze zich drie keer in de rondte werkte, alleen was het geen betaald werk. Maar voor kinderen zorgen was veel belangrijker dan op een kantoor zitten achter de PC. Zij zou zorgen dat er goede burgers de maatschappij in konden. Daar begreep ik niets van maar ik durfde het niet te vragen. Mijn vader had zich er helemaal niet mee bemoeid en dat vond Jopie heel erg flauw. Ze verweet hem dat hij haar niet steunde en dat hij maar beter zijn moeder in huis had kunnen nemen als die het allemaal zo goed wist. We

zijn toen snel vertrokken en de volgende dag had mijn vader een bosje bloemen voor Jopie gekocht. Een beetje lullig bosje uit de supermarkt maar Jopie was er heel blij mee. Veronica was er niet dus toen kreeg mijn vader een kusje en zei ze dank je schat. Een van de weinige keren dat ik haar schat heb horen zeggen.

Jopie en Popie gaan een keer per maand uit eten. Dan moet ik voor iedereen zorgen maar dat is niet erg. Ik heb afgesproken dat ik dan patat mag halen want ik ga niet voor zeven kinderen koken. Dus wij vinden het heel fijn als zij uit eten gaan want dan hoeven we geen sla te eten en andere groentes. Jopie heeft ergens gelezen dat heel veel groentes eten dus gezond is en dat vlees eten slecht is voor het milieu. Suiker mogen we bijna niet dus geen ijs en vla maar een stukje kaas toe. Net als de Fransen, zegt ze dan, die doen dat ook en ze zijn heel gezond. Volgens mij zijn de Fransen niet zo gezond want ze drinken heel veel wijn en daar word je ziek van.

Popie en Jopie drinken geen wijn bij het eten zoals opa en oma. Iedereen krijgt een glas water en dat is het. En na het eten een kopje thee, zonder suiker. Wij, de kinderen van Popie, hebben geprotesteerd tegen het verbod op koekjes want vroeger mocht dat wel. De kinderen van Jopie weten niet beter. Toen hebben we een tijdens de maandvergadering gestemd en daar kwam uit dat er een keer per week twee pakken koekjes worden gekocht en als die op zijn is het klaar voor die week. Op vrijdag worden de boodschappen gedaan en zaterdagmorgen is alle koek op. De

kinderen van Jopie waren vóór dus die vinden dat suikervrije ook niks.

Op maandag is er een wasdag en worden al onze kleren gewassen. Je moet zelf zorgen dat je kleren in de wasmand liggen want als er iets in je kamer op de grond of op het bed ligt, gaat het niet in de was. Vooral als het je lievelingskleren zijn moet je er dus voor zorgen dat ze in de wasmand liggen. Op donderdag is er de lakenwasdag en dan moet je je bed afhaken 's morgens als je schone lakens wil hebben. Als je dat vergeet moet je nog een week in dezelfde lakens slapen. Eigenlijk dus weer een soort lijstje: maandag kleren en donderdag lakens. In het begin ging het wassen wel eens fout zodat alles was doorgelopen. Mijn mooie witte bloesje was roze omdat Jopie alle was bij elkaar gooit. Nu probeert ze om het een beetje te scheiden maar ze heeft ons verteld dat het wassen op eigen risico is.

Een keer per maand hebben we dus een huisvergadering waar iedereen mag zeggen wat hem of haar dwarszit. Jopie heeft geprobeerd om er een bijeenkomst van te maken dat je mag zeggen wat je heel erg goed of leuk vindt aan een van de anderen, maar dat werkt niet. Er wordt alleen maar gepraat en gestemd over dingen die niet leuk zijn en die niet goed gaan. Niet iedereen heeft dezelfde stem want dan zouden de kinderen altijd winnen. Popie heeft 3 stemmen, Jopie heeft er 4 omdat die het huishouden doet. Dus samen hebben ze er 7, evenveel als wij kinderen. Bij een gelijke stemming geeft Popie de

doorslag. Soms is het een korte vergadering maar er zijn keren dat het wel twee uur duurt voordat we er uit zijn. Dat is voor Harm-Jan een verschrikking om zo lang te moeten zitten dus die is het met alles eens, als het maar afgelopen is. Veronica wordt alleen boos als het om haar gaat dus zijn er weinig stemrondes over onze problemen met haar. Kim is eigenlijk nooit onderwerp van bespreking en Sven alleen maar als hij de kleren van de meisjes stiekem pakt en aantrekt.

Het lot

Jopie doet niet alleen onze was, ze zorgt ook voor de kleren van mijn vader zodat hij er netjes uitziet. Zijn colbert kan niet in de was dus dat gaat 1 keer per 3 maanden naar de stomerij. Ze haalt altijd zijn zakken leeg want je weet bij mijn vader nooit of hij er geld in laat zitten en als dat zo is ben je het kwijt bij de stomerij, denkt Jopie. Deze keer vond ze geen geld maar een staatslot van twee maanden oud. Ik zag het staatslot op de schoorsteen liggen en vroeg Jopie hoe ze daar aan kwam. Dat wist ze niet, alleen dat het in het colbertzakje zat. Het is niks voor Popie om een lot te kopen, dat vindt hij geldverspilling. Eigenlijk waren we het hele lot weer vergeten als Sven het niet gevonden had onder de stapel Donald Ducks. Popie keek verbaasd toen hij het lot zag maar moest ineens een beetje lachen. Hij vertelde dat hij het had gewonnen op de tombola op het werk bij de nieuwjaarsborrel. Hij wilde het lot weg geven aan een van de secretaresses maar toen ging hij praten met zijn chef en had het ongemerkt in zijn zak had gestopt.

Die avond ging ik op internet kijken of er een prijs op gevallen was. Ik denk dat de hele familie zich rot geschrokken is van mijn gegil toen ik ontdekte dat mijn vader de hoofdprijs gewonnen hadden. Ik dacht eerst dat het een vergissing was en heb de computer opnieuw opgestart. Maar het is echt waar, hij heeft 12 miljoen euro gewonnen. Iedereen was helemaal de kluts kwijt. Veronica begon zowat te kwijlen en Harm-

Jan stuitte nog meer door de kamer dan anders. Ik zag dat Tamara stilletjes wegdroomde, waar zou die aan denken. Zelf was mijn eerste wens dat we zouden gaan verhuizen en ik een eigen kamer kreeg. Maar Popie wilde niks van wensen weten. We laten alles eerst bezinken en ik wil dat jullie niks tegen iemand zeggen, anders krijgen we de hele buurt over de vloer. En voordat we verder gaan wil ik eerst zeker weten dat ik gewonnen hebben. Wie weet was het lot wel een vals lot, je weet het maar nooit.

De volgende avond bij het eten vertelde Popie dat het echt een echt lot was en de prijs was echt. Die dag had ik op school heel slecht gewerkt omdat ik alleen maar aan het geld dacht en alles wat ik daarvoor zou kunnen kopen. De andere kinderen hadden ook niet veel gedaan op school, alleen Kim deed alsof er niks aan de hand was. Die begreep het denk ik niet helemaal.

Jopie vond dat we een plan de campagne moesten maken. Er ging voor ieder kind een bedrag op een soort spaarrekening voor later. Dat kreeg je als je 25 was. Dat vond ik wel heel erg oud maar Jopie zei dat je dan pas de waarde van geld kon beseffen. Anders zou je het maar over de balk smijten. We mochten allemaal een verlanglijstje maken van 'grote' dingen dus niet zoiets als nieuwe kleren of zo maar zaken die een heleboel geld kosten. Dat zouden we dan gaan inventariseren en in de vergadering bespreken.

Het lijstje zag er als volgt uit:

Popie: een nieuwe auto.

Dat snap ik wel want de auto die we hebben is al best oud en vaak kapot. Ik denk dat die nieuwe auto er als eerste komt.

Jopie: een camper.

Daar heb ik meer moeite mee. Ik heb absoluut geen zin om met z'n allen in een camper op stap te gaan. Bovendien moet je dan een soort autobus hebben om iedereen een plek te geven. En Jopie heeft geen groot rijbewijs dus dat kan niet. Die camper gaat er waarschijnlijk niet komen.

Ik: een nieuw huis.

Dat is een goede investering (heb ik pas gehoord op een TV reclame) en het houdt zijn waarde. Dan kunnen we allemaal een eigen kamer krijgen. Eigenlijk is dit, na de auto, de beste wens denk ik.

Kim: dat ze leert lezen.

Dat is geen echt 'groot' ding maar meer een soort wens. Misschien kan ze via extra bijles of een operatie beter gaan lezen.

Thomas: een eigen kamer die op slot kan.

Die wens sluit prima aan bij mijn wens. En dat op slot doen geldt ook voor mijn kamer want ik wil niet meer dat iedereen aan mijn spullen zit.

Harm-Jan: een sportzaal en een zwembad.

Nou ja, dat zijn eigenlijk twee dingen maar ze hebben wel allebei met beweging te maken en een zwembad lijkt mij ook wel heel cool.

Veronica: niks.

Ze is boos omdat ze pas na haar 25^e geld krijgt en ze wil het geld nu al hebben zodat ze zelf kan bepalen wat ze wil kopen. Ze is weggelopen de dag nadat Popie definitief wist dat we de prijs hadden en ze is

een nacht weggebleven. Dat was heel naar en dan merk je dat je, met al je geld, toch bezorgd en ongelukkig kunt zijn want Jopie zat de hele tijd te huilen. Ik zei toen dat we genoeg geld hadden om een privédetective te huren maar toen moest ze nog harder huilen en keek Popie me heel dreigend aan.

Tamara: een reis naar India.

Dat had ik eigenlijk wel kunnen raden toen ze zo zat te dromen. Ze wil graag met alleen maar Jopie naar haar moederland maar ik vind dat we dan met z'n allen moeten gaan. In ieder geval met de mensen die dat willen want ik denk dat Veronica dat niet wil. Die wil altijd iets wat ze kent en niks nieuws want dat maakt haar onrustig.

Sven: een inloopkast voor al zijn nieuwe kleren.

Ook dat sluit perfect aan bij mijn wens.

Tijdens de vergadering was iedereen erg opgewonden. Jopie had zoals gewoonlijk de leiding en leidde de stemming. We mochten alle voorstellen een cijfer geven en zo konden we zien wat we gingen doen en in welke volgorde. Zoals ik al dacht kreeg de auto de meeste punten en Popie stelde voor om, zo gauw het geld op de rekening stond, een nieuwe auto te kopen. Omdat het zijn wens was mocht hij zelf uitzoeken welke auto hij wilde. Hij had nog een verrassing. Er werden twee nieuwe auto's gekocht. Een om met z'n allen ergens naar toe te gaan, een soort busje. En een auto voor zijn werk en dat werd een sportwagen. Jopie vond dat vreselijk want ze was bang dat Popie, net als haar man, een ongeluk zou krijgen. Maar daar hoeft ze niet bang voor te zijn want

onze vader rijdt nooit harder dan toegestaan is. En meestal rijdt hij zachter. Dus na een maand stonden er twee glimmende auto's voor de deur. En we kregen allemaal een nieuwe fiets. Jammer dat ik niet wat ouder was want dan had ik een brommer kunnen vragen.

Als tweede ging mijn wens in vervulling: een nieuw huis kopen. Popie en Jopie vonden allebei dat alle kinderen recht hadden op een eigen kamer, maar eigenlijk wilden ze niet verhuizen. We hebben een heleboel huizen bekeken, zelfs een soort kasteel, maar steeds hadden ze er iets op aan te merken. Te oud, te ver van scholen, te ver van haar ouders of te chique. Ze wilde niet in een kakbuurt wonen met alleen maar rijke mensen en rijkeluiiskinderen. Dat was niet goed voor onze opvoeding en dan zouden we aan de drugs raken. Dat laatste zei ze niet waar ik bij was maar dat hoorde ik toen ik op de WC zat en zij aan het praten waren in de kamer. In een kakbuurt wilde ik ook niet wonen, zeker niet met al mijn broertjes en zusjes want wat zouden die mensen daar niet van zeggen. Harm-Jan met zijn drukke gedoe en Sven in zijn jurken. Dan kon je eigenlijk maar beter in zo'n huis wonen als waar we nu woonden. En je gelooft het of niet, het geluk was weer met ons want onze burens gingen verhuizen. Toen werd het dus mogelijk om de twee huizen bij elkaar te trekken en veel groter te maken. Er werd een aannemer gezocht en in de tuin stonden 4 caravans waar ik met de anderen een paar maanden gewoond heb. Gelukkig was het in de zomer en we hebben nog een maand vakantie gevierd in een

bungalowpark. Daar werden twee bungalows gehuurd zodat we de ruimte hadden en niet de hele tijd op elkaars lip zaten.

Toen het huis klaar was kende ik het niet meer terug. Zo mooi en groot. Met een sportkamer en een zwembad in de tuin. Het zwembad had een losse kap zodat het 's winters overdekt was. Naast het zwembad was er een sauna gebouwd en een jacuzzi. Al mijn vriendinnen wilden komen spelen en een heleboel meisjes wilden ineens vriendin met me worden. Overall in het huis was er internet en we kregen allemaal een nieuwe tablet. Maar mijn eigen kamer was het fijnst. Ik mocht hem zelf inrichten, kleur kiezen, bed en zo. Het werd zo mooi, helemaal mijn smaak. De kamer mocht ik niet afsluiten maar ik kreeg wel een kast met een sleutel.

De kamer van Thomas werd zo gemaakt dat er geen geluid kon binnendringen. Het was een stiltecentrum, een prikkelvrije kamer. Thomas werd er zeker rustiger door en als hij de kluts kwijt dreigde te raken dan trok hij zich terug en een tijdje later ging het wel weer. En hij kreeg een prachtige muziekinstallatie zodat hij op zijn kamer naar zijn eigen muziek kon luisteren.

De kamer van Kim was een echte roze meisjeskamer, een soort snoepje. Ze kon nu eindelijk al haar poppen en knuffels uitstallen en met het poppenhuis spelen. Dat poppenhuis was nog van mijn moeder geweest en stond nog bij die opa en oma. Maar toen het huis af was kwamen ze het een keer brengen, met heel veel kleine meubeltjes. Opa had er zelfs lampjes in

gemaakt. Het was wel gek om die opa en oma weer te zien, Ze kwamen bijna nooit en wij gingen er nooit naar toe. Maar het blijven onze opa en oma, ook al is mijn moeder weggelopen. Soms denk ik dat zij zich er een beetje schuldig over voelden want met onze verjaardag kregen we altijd een kaart met een geldbriefje er in. Dat hield op toen Jopie vond dat haar kinderen dat ook moesten krijgen, daar begonnen ze niet aan en vanaf die dag kregen wij alleen maar een kaart.

De kamer van Veronica werd een soort hufterproof bestendige kamer waar niks kapot kon. Daar had ze zelf omgevraagd omdat ze het vreselijk vond als ze weer een lampen door de kamer smeed of het behang van de muurt trok. Dat kon nu allemaal niet meer.

Alleen haar lakens kon ze nog verscheuren maar dat deed ze niet vaak.

Harm-Jan had een kamer met elastische muren leek het wel. Daar kon je tegen aan bonken en dan veerde je terug. Verder stonden de andere sportdingen in de speciale zaal. Daar hing ook de boksbal waar hij tegen aan kon meppen als hij zijn energie kwijt moest.

Sven kreeg zijn inloopkast met een apart rekje voor schoenen. Daar stonden de overgebleven schoenen van mijn moeder keurig op een rijtje.

Een bom

Ik woonde amper in ons nieuwe huis toen er een soort bom ontplofte. Veronica was de afgelopen maanden steeds dikker geworden en droeg rare gekke kleren, net als haar moeder. Totdat ze op een gegeven moment, toen ze weer eens boos was, schreeuwde dat iedereen nog weleens raar op zouden kijken als ze volgende maand moeder werd. Jopie keek haar met grote ogen aan en daarna vroeg ze heel verschrikt dat echt waar was. Nu pas snapte ze waarom Veronica zo dik was geworden en van die wijde kleren droeg. Jopie had zelfs gemerkt dat Veronica soms haar kleren uit de kast pakte maar er niks van gezegd om ruzie te voorkomen. Veronica zat alleen maar wild met haar hoofd ja te schudden en barstte daarna in huilen uit. Jopie trouwens ook, wat ik niet zo goed begreep. Daarna hoorde ik hen samen praten en schreeuwen. Dat ze haar hele leven vergooide, dat ze haar school nooit zou kunnen afmaken, dat ze veel te jong was, wanneer was het gebeurd? Nou ja, dat kon je zo narekenen, waarschijnlijk toen ze was weggelopen. Het was een schande voor het gezin en ze deed haar moeder zo veel verdriet. Ik kon bijna zien hoe Veronica reageerde. Ze trok haar schouders op en vertelde haar moeder dat het voor haar het ergste was, dat zij die vreselijke bevalling moest meemaken en daarna een kind had dat ze helemaal niet wilde. Ze ging het meteen afstaan na de geboorte, dat had ze al met een organisatie besproken. Ze wilde geen bommoeder

zijn. Ik wist niet wat een bommoeder was maar op Wikipedia stond dat dat een Bewust Ongehuwde Moeder was.

Die avond hadden we weer een vergadering, een spoedvergadering. Jopie vertelde dat Veronica al heel vlug een baby zou krijgen en dat we allemaal verantwoordelijk voor de baby zouden zijn. We kregen een nieuw broertje of zusje waar we heel blij mee zouden worden. Ik kon me er niets bij voorstellen. Veronica was twee jaar jonger dan ik en die moest moeder worden?

Jopie vertelde dat ze net zouden doen of zij de moeder zou zijn. Veronica hoefde niet meer naar school tot de bevalling voorbij was en als ze een beetje normaal postuur had kon ze weer naar school. Als ze bleef zitten was dat jammer.

Twee weken later kwam ik uit school en hoorde thuis een baby huilen. Dat kon toch niet, het kind was twee weken te vroeg geboren. Maar het was echt zo. Veronica lag in bed met een klein hoopje baby, een jongetje. Ze wilde hem Marcel noemen, net als haar vader maar dat mocht niet van Jopie. Dan moest die de hele tijd aan haar overleden man denken. Dus ze noemde hem Prince. Die vond ze erg goed en het was toch een soort prinsje. Ik moest wel wennen aan de naam maar na een paar weken noemde iedereen hem toch prinsje. Eigenlijk was Veronica best blij met de baby en ze deed er voor haar doen erg lief tegen. Ze gaf hem borstvoeding terwijl ze van tevoren had gezegd dat ze haar borsten niet liet verpieteren door

dat kind. Ze wist niet wie de vader was dus daar hadden we geen last van. Na een maand stopte ze met de borstvoeding en toen was het een beetje over met de liefde. Ze vond dat Jopie hem maar de fles moest geven en de nachtvoeding want daar had ze geen zin in. Voor Jopie werd het heel erg druk en tijdens de volgende vergadering besloten we met z'n allen dat er een huishoudster moest komen. Die kon dan alle huishoudelijke dingen doen, af en toe voor de baby zorgen en koken. Vooral dat laatste was iets waar ik nooit op hadden durven hopen.

De reacties op de advertentie werden door ons allemaal bekeken en er kwamen drie vrouwen op bezoek. Ik moet zeggen dat ik even moest denken aan al die nieuwe vrouwen die langskwamen nadat onze moeder was weggelopen. Maar nu hadden we helemaal geen zin om ze weg te pesten. We kozen de mevrouw die vertelde dat ze als kok in een restaurant gewerkt had en dat ze van kinderen hield. Dat zag je ook wel want ze keek helemaal verliefd naar de kleine Prince.

Alles veranderde nadat Angela bij ons introk. Ze kreeg een eigen kamer maar meestal zat ze in onze grote woonkamer. Ze hielp ons met huiswerk, met de computer, ze verschoonde de baby, ze las Kim voor en ze kookte als een sterren kok. Ik had nog nooit zo lekker gegeten. Zelfs Popie zei er af en toe iets van. Dat vond Jopie niet zo leuk want die keek dan heel chagrijnig. Ik geloof dat ik de afgelopen maanden geen enkele keer patat heb gehaald want de aardappelen die zij bakte waren veel lekkerder. Ze kon autorijden

dus soms haalde ze ons van school als het slecht weer was of ze bracht mij naar een feestje. Veronica ging al snel weer naar school en op de een of andere manier werd ze wat rustiger. Natuurlijk had ze nog steeds haar buien maar ik denk dat de baby haar goed gedaan heeft. En natuurlijk het feit dat ze een eigen kamer had. Tamara was van alle kinderen het meest gek op de baby. Als ze de kans kreeg, ging ze hem verzorgen, aankleden, in badje doen. Ze was zo lief voor hem dat het soms wel leek alsof zij de moeder was. Ik vroeg me af of het kwam omdat ze haar eigen moeder zo gemist had als baby'tje.

Toen de baby een half jaar was leek het alsof hij er altijd geweest was. Door zijn komst waren we een echte familie geworden en zelfs Harm-Jan deed wat minder druk als hij in de buurt van Prince was. Nadat hij hem een keer in de lucht had gegooid en Kim had gezien dat hij hem maar net opgevangen had, deed hij geen wilde spelletjes meer maar zat hij heel lief met hem te spelen, voor zijn doen heel rustig.

Totdat ik uit school kwam en er een taxi voor de deur stond. Dat gebeurde eigenlijk nooit. Ik kende niemand die met een taxi naar ons toekwam. Toen ik de kamer binnenkwam schrok ik me dood. Op de bank zat mijn moeder en het leek wel of ze gisteren pas weggelopen was. Ze was niks veranderd. Jopie keek alsof ze haar wel kon vermoorden maar ik kende mijn moeder, die liet zich niet weggagen. Ze rende naar me toen begon me uitgebreid te knuffelen. Ik keek haar een beetje vreemd aan omdat ik me helemaal niet knuffelig voelde. Ze was een paar jaar weg en nu moest ik

ineens doen alsof er niets gebeurd was? Kwam ze voor een deel van het geld of voor de baby? Nou nee, want dat was geen baby van een van haar kinderen. Dan kwam ze dus voor geld.

Toen Popie thuiskwam zag ik dat hij het nieuws al wist. Ik denk dat Jopie hem gebeld had want hij stormde de kamer in en begon te schreeuwen tegen mijn moeder. Wat ze wel niet dacht dat ze zomaar ineens voor onze neus kon staan. Gelukkig bedaarde hij toen hij de baby hoorde huilen en hij sloeg zijn arm om de schouders van Jopie. Dat had ik hem nog nooit zien doen, het moest wel erg zijn. Mijn moeder stond er een beetje schaapachtig bij en probeerde onze handen te pakken. Kim moest er helemaal niets van hebben, die trok zich los en ging achter onze vader staan. Thomas was naar zijn kamer gevlucht toen hij oog in oog met zijn moeder stond. Hij trok wit weg en rende naar boven. Ik denk dat mijn moeder begreep dat ze niet meer zo belangrijk voor ons was, dat ze ons teveel verwaarloosd had. Dat vond ik tegelijkertijd weer zielig. Het was toch onze moeder. Dus pakte ik haar hand en kneep er in. En ik wreef over haar rug zoals al die mensen gedaan hadden. Ze lachte naar me en dat maakte me week.

De kinderen van Jopie werden naar hun kamer gestuurd en Thomas werd geroepen. Toen we met z'n vijven waren plus mijn moeder, kondigde mijn vader aan dat er gepraat moest worden. Wat kwam ze doen? Wat verwachtte ze? Jopie had Kim op haar schoot getrokken alsof ze wilde laten zien dat dat nu een

beetje haar kind was. Mijn moeder barstte in tranen uit. Ze had ons nooit pijn willen doen maar we moesten toch begrijpen dat ze niet meer met onze vader kon leven. In Nieuw Zeeland was het allemaal veel rustiger en kon ze zichzelf zijn. Ze had ons zo gemist maar dat gevoel niet toegelaten. Daarom had ze maar zo weinig contact gezocht, omdat dat zo veel pijn deed. Maar nu er toch genoeg geld was zou ze het fijn vinden als de kinderen bij haar in Nieuw Zeeland kwamen wonen. Dan zou Popie wel moeten betalen voor onze opleiding en kost en inwoning, maar dan kon zij weer moeder zijn. En hij kon met zijn nieuwe vrouw een fijn gezinnetje vormen. Nu ze een liefdesbaby hadden moest dat zeker geen probleem zijn. Ik wist echt niet wat ze bedoelde met een liefdesbaby tot ik me realiseerde dat ze niet wist dat de baby van Veronica was.

Ik schrok toen mijn moeder het over Nieuw Zeeland had. Mijn vader zou dat toch niet doen? Ons met haar mee laten gaan? Hij keek woedend maar vroeg aan mij wat ik van het plan vond. Ik stotterde en zei dat ik niet weg wilde en bij ons grote gezin wilde blijven. Papa knikte, liep naar de kapstok en pakte de jas van mijn moeder. Hij belde een taxi en gaf haar een envelop. Ik denk dat er geld in zat want ze stopte hem snel in haar tas. Ze ging bij haar moeder logeren en als we wilden konden we haar daar opzoeken. Toen ik een paar dagen later belde hoorde ik van oma dat ze al weer vertrokken was. Echt iets voor haar. Alles ondersteboven gooien en dan verdwijnen. Het duurde een paar weken voordat Thomas weer een beetje zijn

draai gevonden had. Kim was er sneller overheen maar ik bleef me maar afvragen wat mijn moeder nou eigenlijk gewild had. Want ons meenemen naar Nieuw Zeeland? Ik geloof er niks van.

Door de baby en het bezoek van mijn moeder waren de andere wensen een beetje naar de achtergrond verdwenen. Maar één grote wens moest nog in vervulling gaan. Tamara ging op zoek naar haar moeder.

India

Tamara wist eigenlijk niks van haar ouders en waarom ze afgestaan was. Het enige dat ze wist was dat ze in Hyderabad in India in een weeshuis gezeten had. Ze wist niet of ze nog familie had. Wij waren haar familie. Daar was ze blij mee maar het was toch anders. Als ze naar de TV keek, naar programma's waar kinderen op zoek gingen naar hun echte ouders, moest ze altijd huilen. Ze dacht dat zoiets heel veel geld zou kosten en dat had ze niet. Maar nu kon het ineens wel. Toen de baby kwam had ze zich even stilgehouden omdat ze niet wilde dat dit baby'tje iets tekort zou komen. Maar nu alles draaide en er een huishoudster was, durfde ze het wel op een vergadering in te brengen.

Ze begon heel aarzelend en ze verontschuldigde zich meteen. Het was niet omdat ze het niet leuk vond bij ons maar ze wilde zo graag weten waar ze vandaan kwam. Hoe haar moeder er uitzag en of ze nog echte broers en zusjes had. Ik schrok er eigenlijk een beetje van dat ik me nooit hadden afgevraagd hoe het voor haar moest zijn geweest dat we ineens allemaal samen waren gaan wonen. Ik had me nooit gerealiseerd dat het voor Tamara weer een grote verandering was waar ze zich aan moest passen. Iedereen vond het een erg goed idee maar Popie wilde niet dat ze meedeed aan een televisieprogramma. Ze zouden zelf een detective inhuren die op zoek ging.

Twee weken later stond er een leuke vrouw bij ons op de stoep die had gesolliciteerd als de zoekster naar de ouders van Tamara. Ze sprak vloeiend Indiaas of Indisch, ik weet niet hoe je die taal noemt, en begon met Tamara te praten. Maar die verstond er niks van. Gelukkig sprak ze ook gewoon Nederlands. Jopie had een soort mapje waar enkele gegevens in stonden uit het kinderhuis. Het was niet veel maar gelukkig wel een naam van de persoon die haar verkocht had. Tamara hoorde voor het eerst dat Jopie geld voor haar had betaald. Het was niet zoveel maar voor de mensen daar een hele hoop. Jopie legde uit dat sommige mensen echt uit wanhoop hun kindje wegdeden om het zo een beter leven te geven. De man van het weeshuis die het geld ontvangen had zou het aan de ouders geven. Jopie wist verder niks, ook niet of er nog andere kinderen waren. Haar man had even met de moeder gepraat maar die was er nu niet meer, die kon niks vertellen. De vrouw, Chantal heette ze, zei dat ze haar best ging doen. Ze zou de week er op vertrekken. We hebben haar niet verteld van de grote prijs want we waren bang dat ze dan een extra hoog loon zou vragen.

Tamara werd na dit bezoek heel onrustig en keek voortdurend naar haar email om te zien of er een berichtje was. Dat kwam na een paar weken. Chantal had het weeshuis gevonden maar dat was nu een school. Helaas waren alle gegevens weggedaan of ergens anders opgeborgen. Daar ging ze nu achteraan. Maar er was goed nieuws. De conciërge van de school had gewerkt in het weeshuis. Hij wist nog dat die

vreemde vrouw met die gekke kleren een kindje uitgezocht had. Hij wist niet meer welk kindje het was maar misschien wist zijn vrouw het nog, die had een beter geheugen en hij had het destijds wel aan haar verteld. Jammer genoeg wilde hij geld hebben voor de informatie, was dat een probleem? Jopie antwoordde meteen. Nee, dat was geen enkel probleem. Ze moest doen wat ze dacht dat goed was. Weer twee dagen later had de detective de naam gevonden en een adres, in de buitenwijken van Hydrabad. Nu was dat een enorme grote stad met miljoenen mensen maar ze dacht dat ze de ouders wel kon vinden.

Binnen een week kwam er een foto met de mail. Daarop stonden de vader en moeder van Tamara. Heel oud en rimpelig en voor een hutje waar de poes nog niet eens zou willen wonen. Ze keken een beetje bang maar Chantal verzekerde Tamara dat ze heel blij waren dat hun dochter contact zocht. Het leken haar geen mensen die er op uit waren om geld van hun dochter af te troggelen zoals je vaak zag. Ze moesten huilen en op het filmpje dat de dag erna kwam zag je dat de moeder echte tranen had. En op dat filmpje stond een meisje dat sprekend op Tamara leek. Ze had een tweelingzusje, ze was de helft van een eeneiige tweeling. Voor Tamara was dat teveel. Ze rende weg naar haar kamer en wilde niemand zien. Pas bij het avondeten kwam ze weer tevoorschijn met dikke rode ogen. Ze hadden haar zusje afgepakt, zo voelde ze dat. Jopie legde uit dat ze waarschijnlijk allebei dood waren gegaan als de ouders voor hen allebei hadden moeten zorgen, dat ze niet anders konden. Wij deden

allemaal heel lief tegen Tamara, zelfs Veronica en Harm-Jan waren geschrokken van het verhaal. Als het aan Tamara had gelegen was ze meteen in het vliegtuig naar India gestapt maar dat mocht niet. In de grote vakantie zou ze, samen met Jopie en Chantal haar ouders op gaan zoeken. Ik vroeg of ik mee mocht, het leek me wel spannend en ik was nu toch een soort zusje van Tamara. Want Veronica moest bij haar baby blijven en Kim was nog te jong. Tamara leek het fijn te vinden dat ze niet alleen met twee volwassenen op stap ging en gelukkig vond Popie het goed. Iedereen op school was jaloers op me dat ik naar zo'n ver land ging. Ze vroegen wel hoe we dat gingen betalen maar, zoals afgesproken, heb ik niks verteld over de prijs. Alleen dat ik er voor gespaard had.

De reis zou heel erg lang duren. We hadden een goede plaats in het vliegtuig met zelfs een soort stoel waar je een bed van kon maken. En Jopie en Chantal kregen een glaasje champagne. Wij mochten zoveel cola drinken als we wilden, als we maar niet ziek werden. Er werden leuke films gedraaid en de reis ging eigenlijk heel snel. Hydrabad was een stad zoals ik nog nooit gezien had. Ik was wel eens in Amsterdam geweest maar dat is een soort dorp vergeleken bij dit. Overal mensen, auto's, stank en drukte. Je kon niet gewoon op straat wandelen, dat was te gevaarlijk. We gingen overal met de taxi naar toe. Jopie had via internet een soort huis gehuurd zodat we een beetje onze eigen gang konden gaan. Maar het bleek dat er bij dat huis een kok, een tuinman, een chauffeur en een poetsdame inbegrepen waren. Eerst wilde Jopie

ze wegsturen maar Chantal zei dat dat een vreselijke belediging was en de mensen waren bij de huur inbegrepen. Dus toen genoten we er maar van. De chauffeur kon niet zo heel goed rijden maar dat kon geloof ik niemand daar. Iedereen toeterde en er lagen koeien midden op de weg die niet eens weggestuurd werden. We hebben drie keer een kleine botsing gehad. Dan wordt er veel geschreeuwd en met de handen gezwaaid maar na een paar minuten rijden ze weer verder. Dus het is niet zo erg om te botsen.

De eerste dagen hebben we gebruikt om aan het land te wennen. Tamara kreeg Indiase kleren zodat haar ouders niet zouden schrikken van haar rokje. Ze kreeg een soort rode stip op haar voorhoofd wat haar erg mooi stond. Ik wilde dat ook maar Jopie zei dat dat als een tang op een varken sloeg. Ik met mijn witte vel en dan zo'n rode stip. Dan zouden de mensen denken dat ik een puist op mijn voorhoofd had. Toen we gewend waren zijn we met de auto maar de buitenwijk gereden. Behalve de chauffeur ging er nog een man mee om ons te beveiligen. Ik weet niet hoe gevaarlijk die ouders zijn. Misschien wilden ze Tamara zo graag terug hebben dat ze haar van ons afpakken en dat die twee mannen ervoor moeten zorgen dat dat niet gebeurt. Maar toen we bij het hutje aankwamen stond er een grote groep mensen voor de deur die allemaal een beetje jammerden en schreeuwden. Ineens zag ik het meisje dat sprekend op Tamara leek. Ze rende naar ons toe en pakte Tamara vast. Daarna kwamen de vader en moeder op ons afgerend. Het was een heel mooi moment maar ik moest er van huilen en

eigenlijk iedereen. Zelfs Jopie die normaal nooit huilt zat te snotten. De ouders wilden ons binnen uitnodigen maar het huisje was te klein. Chantal vertaalde alles voor ons en vroeg hen of ze mee naar ons huis wilden. Eerst weigerden ze dat maar toen ze Tamara zagen huilen wilden ze wel mee. Het was echt een feest om met z'n allen daar te eten en te feesten. Eerst hebben ze een bad genomen want ze waren een beetje vies. In hun hutje was geen badkamer, zelfs geen stromend water. Jopie zei meteen dat ze in dit huis mochten blijven wonen, dat zij alles zou betalen, maar daar leken ze helemaal niet blij van te worden.

We zouden 4 weken blijven en die tijd ging heel snel. Tamara en Shanti waren onafscheidelijk maar ze zorgden er voor dat ik me niet uitgesloten voelde. Jopie, Chantal en de ouders regelden van alles. Twee dagen voor vertrek zou er een vergadering zijn, net als thuis. Jopie had alles al overlegd met Popie en ze wilden Shanti mee naar Europa nemen zodat die het wat beter zou krijgen. Daar moesten we over praten. Maar de ouders van de tweeling wilden dat niet, ze wilden dat Tamara terug kwam. Chantal had verteld waarom Tamara naar het weeshuis was gegaan. De moeder had te weinig melk en kon maar een meisje voeden. Anders waren ze allebei dood gegaan. Ze hebben er om geloot wie thuis mocht blijven en wie weg ging. Tamara was pas 2 maanden oud toen ze naar het weeshuis ging maar al zwaar ondervoed. Ze had drie jaar in het tehuis gewoond toen Jopie haar gevonden had. Maar nu kon Tamara weer thuiskomen en meehelpen met het gezin. Tamara was heel stil.

Toen Jopie haar vroeg wat zij graag wilde rende ze weg. Shanti en ik gingen achter haar aan en ze vertelde me dat ze wel graag wilde blijven maar aan de andere kant ons niet in de steek wilde laten. Ze kon niet kiezen, het was niet eerlijk. Chantal was er bij gekomen en vertaalde alles voor Shanti. Die begreep het heel goed. Samen gingen we terug naar de vergadering en legden uit hoe moeilijk het voor Tamara was. Uiteindelijk werd besloten dat Tamara met ons mee terug zou gaan en in Nederland Indiaas zou leren zodat ze goed met haar ouders kon praten. Die kregen van Jopie een laptop zodat ze konden skypen, dat moest Shanti hen leren. En ze kregen geld zodat ze een beter huis konden zoeken. Eerst weigerden ze dat maar toen Tamara Shanti in het geheim vertelde hoe rijk we waren, gingen ze akkoord. Ze wilden niet in het gehuurde huis van ons, dat was in een hele andere buurt die ze niet kenden en te ver van het werk van hun vader.

Terug in het vliegtuig sliep Tamara de hele tijd maar wel met een lachje om haar mond. Ik had haar nog nooit zo ontspannen gezien. In de kerstvakantie zou Shanti voor het eerst naar ons toe komen, met haar vader en moeder. Een ander broertje of zusje was er nooit gekomen. Volgens Shanti door het verdriet dat haar moeder had gehad om het verdwijnen van Tamara.

Operatie

Terug in Nederland, tijdens de eerste huisvergadering kwam Sven met nog een wens op de proppen. Hij wilde graag geopereerd worden zodat hij echt een meisje zou zijn en later een vrouw. Daar schrok ik toch wel even van. Iedereen had gedacht dat het wel over zou gaan met die meisjeskleren en zo. Maar een operatie? Ik kon me niet voorstellen hoe dat nu moest gaan. Jongens hadden toch een piemel en meisjes een kutje. Hoe moesten ze dat nou veranderen? De hele boel wegsnijden en dan een gaatje maken. Maar ik denk niet dat het zo eenvoudig zal zijn. Dus toen Sven hardop zei dat hij geopereerd wilde worden was het even doodstil aan tafel. Harm-Jan begon heel hard te lachen maar dat was volgens mij van de zenuwen. Jopie keek hem heel streng aan en toen hield hij op. Ik kon zien dat zij het geen goed idee vond, ze keek erg geschrokken. Volgens mij drong het niet echt goed tot Popie door wat Sven had gevraagd want hij zei dat iedereen een wens mocht doen die vervuld zou worden. Jopie vertelde Sven dat ze met hem naar de huisarts zou gaan en daar zouden ze dan een verwijsbriefkrijgen voor de dokter in het ziekenhuis. De volgende week kwam niet zo goed uit, dan was het nogal druk met van alles maar de week erna zouden ze samen gaan.

Dat liep niet helemaal zoals Sven verwacht had. De huisarts weigerde om een verwijsbrief te schrijven omdat Sven nog veel te jong was voor een operatie.

Hij moest eerst maar eens met een psycholoog gaan praten over zijn wens om een meisje te worden. Daar zat vast iets achter. Was hij gepest vroeger of vond hij zichzelf niet stoer genoeg? Er waren duizenden jongetjes van zijn leeftijd die een meisje wilde worden maar uiteindelijk werden er maar een paar geopereerd. Hij moest daar niet te licht over denken. Het was een zware operatie en hij moest verder zijn hele leven hormonen slikken. En een echte vrouw werd hij nooit. Hij vroeg ook nog aan Sven of hij misschien dacht dat hij van jongens hield. Sven een homo, daar had ik nog nooit aan gedacht. Kortom, de huisarts deed alles om het hem tegen te maken. Sven moest vreselijk huilen toen hij thuiskwam maar hij vertelde me dat hij toch, als hij oud genoeg was, een operatie wilde.

In de huisvergadering vertelde Jopie hoe het er voor stond. Ze had medelijden met Sven en ze vroeg hem of hij misschien nog iets anders op zijn verlanglijstje had staan. Een volle inloopkast, dat leek hem wel wat. Hij had nu wel een inloopkast maar alleen wat damesschoenen. Hij wilde een heleboel leuke jurken en meisjesschoenen. En een make-up spiegel boven een toilettafel met allemaal lekkere potjes crème en make-up. Zijn gezicht begon helemaal te stralen toen hij dit vertelde en je zag dat hij zich al kon voorstellen hoe het er allemaal uit zou zien. Iedereen vond dat Sven recht had op een gevulde inloopkast nu er geen operatie zou zijn. Vooral Tamara en ik vonden het wel een goed idee. Ik vertelde Sven dat hij vooral kleren op de groei moest kopen anders was hij er zo

uitgegroeid. Ik bood hem aan om zelf een garderobe uit te zoeken en die in zijn kast te hangen voor als hij wat groter werd. Dat vond hij een puik plan. En toen Tamara opperde dat er ook wel wat kleurigs en buitenissigs in de kast moest komen, kreeg zij van hem een budget om allerlei kleren uit te zoeken. De kast zat al gauw vol met prachtige jurkjes, leggings en schoenen. Ik geloof dat er een plank was met broeken en truien en aan het rek hingen een paar shirts. Jopie en Popie hadden wel met Sven afgesproken dat hij alleen in huis zijn jurken zou dragen en zich op zou maken. Toen hij voor de eerste keer na de vergadering opgetut beneden kwam vroeg Angela, onze huishoudster wie dat mooie meisje was. Je begrijpt dat Sven straalde.

Op internet heb ik uitgebreid opgezocht wat het betekende als Sven geopereerd zou worden. Het heet genderdystrofie en is inderdaad niet misselijk. Ik heb hem een beetje laten lezen, niet alles want ik wilde hem niet bang maken. Hij zou een intakegesprek moeten hebben en daarna minimaal zes gesprekken met een psycholoog, psychologische tests, een psychiatrisch consult en ze gaan met allemaal mensen praten. Wanneer hij minimaal 12 jaar is en de diagnose genderidentiteitsstoornis is gesteld, krijgt hij medicijnen om de puberteit uit te stellen. Als hij 16 is kan er gestart worden met een geslachtsaanpassende behandeling met hormonen en na zijn 18^e kan er geopereerd worden. Sven schrok er heel erg van, vooral dat hij geopereerd moest worden. Ik vermoed dat hij zich niet

realiseerde wat dat zou betekenen. Ik heb hem verteld dat er ook mannen zijn die wel man blijven maar het leuk vinden om vrouwenkleden aan te trekken. En dan was een operatie niet nodig, alleen maar heel goed scheren en vullingen voor de BH. Ik geloof dat hij dat best een oplossing vond. Dus naast een nieuw huis, een eigen kamer, een zwembad en een sportkamer heb ik nu eigenlijk een inloopkast met heel veel kleden.

Leesmachine

Eigenlijk was iedereen de wens van Kim vergeten. Ze was altijd zo lief en stil en vroeg nooit aandacht. Maar op een huisvergadering vroeg ze of haar wens nog in vervulling kon gaan. We waren allemaal vergeten wat haar wens was en ze vertelde ons dat ze graag wilde lezen zodat ze minder dom zou lijken. Ik vertelde haar meteen dat ze helemaal niet dom was maar ergens in mijn achterhoofd wist ik dat ze een beetje gelijk had. Jopie vroeg haar hoe ze zich dat voorstelde. Er waren al diverse mensen geweest die haar onderzocht hadden maar iedereen kwam tot dezelfde conclusie: dyslexie in een zware vorm. Het was niet zo dat ze wat langzamer las dan de meeste mensen maar alle letters werden door haar omgedraaid of door elkaar gehusseld. En daar was niks aan te doen, geen operatie, geen therapie. Ze moest ermee leren leven. Toen Popie dat tegen haar zei moest ze huilen.

Heel onverwacht kwam Sven met een oplossing. Hij had wel eens gehoord dat je op de computer teksten uit kon laten spreken. Dan hoefde Kim niet zelf te lezen, alleen maar te luisteren. Je had er niet eens een aparte computer voor nodig, een goede luidspreker was wel fijn want dat gaf een beter geluid. En als je dan toch bezig was kon ze meteen een microfoon aan haar computer hangen en een spraakprogramma installeren. Dan kon ze gewoon praten en dat werd dan omgezet in tekst. Die teksten waren niet helemaal

foutloos maar toch een stuk beter dan die van haarzelf.

We waren er helemaal stil van. Niemand had hier ooit aan gedacht terwijl de oplossing zo simpel was. Niet dat Kim hierdoor zou leren lezen en zonder fouten schrijven, maar zo kon ze wel 'lezen' wat ze wilde in een normaal tempo en opschrijven wat ze wilde. Nu zette ze geen woord op papier omdat ze wist dat het vol rare woorden en zinnen zou staan.

De volgende week kwam er een student die informatica studeerde om haar computer in orde te maken. Ze kreeg een eigen printer en een mooie microfoon. Jopie had er meteen een e-reader bij besteld zodat ze ook in bed of ergens anders, zonder computer, kon lezen. En ze kreeg een hele hippe koptelefoon want ze wilde niet dat iedereen kon horen wat ze op dat moment aan het lezen was. De student hielp haar een paar keer en toen was het alsof ze nooit anders gedaan had. Soms vroeg ze aan mij of ik een artikel aan haar door wilde mailen zodat ze dat kon lezen. Het werd een heel ander kind en ze kon nu meepraten over van alles en nog wat.

Op school merkten ze dat Kim helemaal niet dom was en ze bekeken haar met andere ogen. Nu ze letten op haar prestaties ontdekten ze een totaal andere Kim. Daarvoor zat ze er een beetje voor spek en bonen bij maar sinds ze zo veel las merkte de juf dat ze eigenlijk best wel slim was. Ze was vooral heel erg goed in rekenen. Vroeger waren het de redactiesommen die ze slecht maakte en haar rapportcijfer drukte omdat

er dan gelezen moest worden, maar met cijfers was ze de beste van de klas. Met de juf werd afgesproken dat ze de redactiesommen mocht maken met de spraakcomputer, er werd voor haar een speciale computer in de klas gezet.

Kim was niet zo maar goed in rekenen, het was een echt rekenwonder. Ze bloeide helemaal op en eiste nu veel meer haar plek in. Het was wel jammer dat het hele lieve er een beetje afging. Ze was nog steeds de aardigste van ons allemaal maar soms kon ze echt boos worden als we haar niet als een volwaardig kind behandelden. Dan begon ze, net als Veronica, te schreeuwen en zei ze dat ze niet achterlijk was. Als ze groot was ging ze wiskunde studeren en dan zou zij de eerste professor in de familie worden. En eerlijk gezegd geloof ik dat ze daar nog gelijk in krijgt ook.

Make-over

Nu had bijna iedereen zijn of haar wens in vervulling laten gaan. Alleen Jopie was nog niet aan de beurt geweest. Die had eigenlijk niet verteld wat zij nu het liefste wilde. Eerst wilde ze het niet zeggen, ze werd rood en begon te stotteren. Toen Popie er op aandrong dat vertelde ze dat ze zo ontevreden over zichzelf was, over hoe ze er uitzag. Ze had onze moeder ontmoet en gezien dat die veel charmanter was en slanker. En zij zou wat dunner willen worden en mooiere kleren willen. Ik keek eens goed naar haar en ik begreep wel wat ze bedoelde. Als die hobbezakken uit de kringloopwinkel maakten je nou niet bepaald mooier. Ze had ergens gelezen dat ze in een maand een nieuw iemand van je konden maken. Dat kostte wel een paar centen, maar die hadden we nu. Ze vloog naar Ibiza en zou daar onderhanden genomen worden. We mochten in die maand geen contact met haar hebben. Maar omdat Angela zo goed voor iedereen zorgde was het geen probleem dat ze een maand wegging. Iedereen was blij voor haar dat ze ook een wens had.

Toen ze door Popie naar het vliegveld werd gebracht, was ik toch een beetje van streek. Stel dat het vliegtuig neerstortte of dat ze iemand zou ontmoeten die ze leuker vond dan Popie. Ik merkte hoe ik aan haar gehecht was met haar grove gezicht en rare kleren. Dat paste eigenlijk bij haar. Maar zij wilde het

dus niemand zei iets en we zwaaiden haar met z'n allen uit, zelfs kleine Prince zwaaide en riep "mama". De maand ging snel voorbij. Wij moesten naar school, huiswerk, proefwerken en in huis ging alles zijn gewone gangetje. We kregen geen berichten van haar en stuurden zelf ook niets. Bij de vergadering zonder Jopie kwam mijn vader met een leuk plan. Jopie mocht begin januari naar huis. Wat als we eens met z'n allen kerst en oud- en nieuw op Ibiza gingen vieren? Angela ging natuurlijk mee en de kleine Prince. Het was daar heerlijk weer en Jopie zou zo verrast zijn als ze 3 januari weer naar huis mocht.

De laatste week voor kerstmis ging snel en voor we het wisten zaten we in het vliegtuig naar Ibiza. Popie had, met hulp van Angela, een heel groot en luxe huis aan zee gehuurd. Met een eigen kok want het moest ook een beetje vakantie voor Angela zijn. De kok maakte heerlijk eten en na een vorstelijk ontbijt gingen we iedere dag naar zee, zwemmen en lekker luieren. Kerst in de zon is heel anders dan in de winter. Geen boom met ballen maar lekkere inktvis en paella. De dag voor kerstmis gingen we Shanti ophalen op het vliegveld. De anderen hadden haar nog nooit gezien dus die waren nieuwsgierig. Ik had hen al verteld dat het eigenlijk een tweede Tamara was maar dat geloofden ze niet. Straks vertel ik meer over Shanti. Eerst was Jopie het belangrijkste.

Op oudjaar bakte de kok oliebollen met de mix die we meegebracht hadden. Daar had hij geen moeite mee. Om 12 uur was er prachtig vuurwerk, veel mooier dan

thuis. En na nieuwjaar gingen we ons klaarmaken voor de ontvangst van Jopie. We versierden het hele huis en Popie had bedacht dat hij, als verrassing, Jopie zou gaan ophalen. Dan zou hij vertellen dat ze nog twee dagen samen op Ibiza zouden blijven en dan zou hij haar meebrengen. Wij moesten ons allemaal verstoppen en als een soort surprise party tevoorschijn springen. Op de bewuste ochtend waren we heel zenuwachtig. Hoe zou ze er uitzien? Zou ze erg zijn afgevallen?

Popie was al een paar uur weg toen onze huurauto onze oprit opkwam. Verstoppen allemaal! In een mum van tijd hadden we onze plekjes ingenomen. Nu konden we niet kijken hoe ze er uitzag maar dat kwam zo wel. De deur ging open en ik hoorde Popie zeggen: Dit is het huisje dat ik gehoord heb. Die zin was afgesproken, dan zouden we allemaal opspringen. Dus dat deden we en in plaats van te schreeuwen en welkom Jopie te roepen zoals we gerepeteerd hadden, stonden we met onze mond vol tanden naar haar te staren. Ze was zo mooi geworden. En stuk slanker maar vooral haar haar zat mooi en ze had prachtige kleren aan. Ik zag dat Popie haar om haar middel pakte, dat had hij nog nooit gedaan. Welkom terug Jopie, zei onze vader en pas op dat moment begonnen wij te gillen. Iedereen viel Jopie om haar nek. Die was zo verbaasd dat we er allemaal waren maar naderhand vertelde ze dat ze het wist omdat er in de auto een speen van Prince had gelegen. En hoe kwam die daar in een huurauto op Ibiza. Maar de verrassing was er niet minder door. Ik maakte haar

een heleboel complimenten maar ze zei dat
schoonheid toch van binnen zat en dat ze niet was
veranderd. Daarna nam ze Prince in haar armen die
prompt moest overgeven op haar nieuwe jurk. Dat
vond ze helemaal niet erg. Ze vertelde dat ze erg had
genoten van alle aandacht speciaal voor haar maar
dat ze ons allemaal heel erg gemist had. Dat was fijn
om te horen. Niet alleen haar eigen kinderen maar ons
ook. Popie beloofde haar dat ze voor haar nieuwe
kleden ook een eigen inloopkast kreeg want dat was
nu wel nodig. Ze straalde helemaal en die avond had
de kok extra zijn best gedaan. Ik geloof niet dat ik ooit
zo lekker gegeten heb.

Shanti

Met Kerstmis zou Shanti dus voor het eerst naar ons toe komen. Er was nog even sprake van dat haar vader en moeder mee kwamen maar die durfden toch niet in een vliegtuig. Maar door de make-over van Jopie hadden we besloten dat ze eerst bij ons zou zijn in Ibiza. De anderen wisten niet wat ze zagen toen Shanti in de aankomsthalkwam. Zeker niet nu Tamara Indiase kleren aan had getrokken om haar zusje te verwelkomen. Harm-Jan was duidelijk onder de indruk van haar. Hij vond Tamara ook leuk maar dat was een zusje en dit niet. Ik denk dat het voor Shanti een cultuurshock was. Allereerst de grote familie waar ze in terecht kwam. Dan al die kinderen die allemaal iets aparts hadden. Verder de rijkdom en luxe van ons appartement en Ibiza zelf. Het zwemmen, het eten, de kleren. Alles was nieuw voor haar en ik geloof dat ze 's avonds soms van vermoeidheid boven haar bord in slaap viel. Ze vond pizza heerlijk, dat had ze nog nooit gegeten. Ze had nog nooit in een bikini gezwommen, sterker nog; ze kon niet zwemmen zodat Harm-Jan iedere dag met haar ging oefenen in ons zwembad. Tamara vond het in het begin moeilijk om haar zusje met ons allemaal te delen maar dat ging gelukkig steeds beter, vooral omdat er niemand was die Shanti van haar af wilde pakken. Zelfs Veronica liet zich van haar beste kant zien. Als ze een aanval aan voelde komen ging ze naar haar kamer.

Shanti zat uren met haar zusje te praten en kleren te passen. Ze had geld gekregen om een nieuwe, Westerse garderobe te kopen en samen met mij, Tamara en Veronica hebben we kleren gekocht.

Ik merkte dat Shanti nerveus werd toen de komst van Jopie dichterbij kwam. Ze vroeg me steeds of Jopie het wel fijn vond dat Tamara nu een zusje had gekregen. Terwijl ze Jopie toch in India ontmoet had, was ze kennelijk onzeker geworden. Toen we ons allemaal verstopt hadden, wachtend op de komst van de nieuwe Jopie, zaten Tamara en Shanti met hun armen over elkaar achter de bank. Pas nadat iedereen Jopie had omhelsd kwam ze heel verlegen naar haar toe. Maar ik heb je al verteld dat Jopie een groot hart had. Ze nam het gezicht van Shanti in haar handen en gaf een kus op haar neus. Daarna vertelde ze haar hoe blij ze was met haar komst en dat ze ongerust was geweest dat de logeerp partij niet door zou gaan door haar make-over plannen. Shanti hoorde er vanaf nu bij. Niet altijd want natuurlijk moest ze weer terug naar haar ouders, maar ook al woonde ze in India, er was een plek voor haar in hun huis. Shanti straalde ervan en bleef de hele avond heel dicht bij Jopie, alsof ze het niet wilde geloven. Dat vond Veronica een beetje te veel worden en die kreeg haar eerste woedeaanval voor Shanti. Maar, heel vreemd, Shanti reageerde daar nauwelijks op en toen leek Veronica te kalmeren. Naderhand heeft Jopie Veronica een extra knuffel gegeven en gezegd dat zij haar echte grote meid was.

De reis naar Nederland was maar kort, zeker vergeleken met de afstand naar India. We waren lekker bruin geworden en het was fijn om weer thuis te komen. Shanti sliep bij Tamara op de kamer en ze vond alles even prachtig bij ons. We hadden met de school afgesproken dat Tamara en haar zusje mochten komen kijken, ook al was het vakantie. En met z'n allen gingen we alle bezienswaardigheden in Nederland af. De Efteling vond ze het leukste en Harm-Jan gedroeg zich merkwaardig rustig. Hij gaf Shanti een hand want, zo zei hij, anders zou ze misschien verdwalen of in het water vallen. En zo goed kon ze nog niet zwemmen. De zaterdag voordat de vakantie was afgelopen brachten we Shanti naar Schiphol. Ze was heel dapper want ze moest de reis helemaal alleen maken. Ze zou meteen Skypen als ze geland was. De volgende morgen kregen we bericht. Ze bedankte iedereen en vertelde dat ze weer veilig bij haar ouders was.

TV programma

Ik weet niet hoe het kwam, maar er waren mensen achter gekomen dat we een hoofdprijs gewonnen hadden. Als je een beetje gezond verstand had kon je dat wel raden want hoe kwamen we anders aan al dat geld voor de verbouwing, nieuwe auto's en kleren. Nu het bekend was, werden we bedolven onder bedelbrieven, de ene nog zieliger dan de andere. Popie had - met ons - in een vergadering beslist dat er een fonds kwam voor samengestelde gezinnen die het moeilijk hadden. Daar werd een groot bedrag in gestort en iemand werd aangesteld om het geld te verdelen. Zo hoefden we niet zelf te gaan kijken wie het echt nodig had. Dus alle brieven werden meteen doorgestuurd. Toen kwam er een brief van een TV omroep die een documentaire over ons wilde maken.

Popie was heel erg tegen, die wilde absoluut niet dat onze familie op de TV kwam. Maar Jopie wilde wel. Ik denk dat ze wilde laten zien hoe mooi en dun ze was geworden. Ze zei dat we daar best geld voor konden vragen dat we dan in het fonds konden storten. Dan zou dat fonds weer wat nieuw geld hebben voor andere gezinnen. En het was toch fantastisch hoe ons samengestelde gezin draaide? Er werd over gestemd en zoals te verwachten waren de meeste stemmen voor. Vanaf die dag hadden we wekelijks een vergadering waar het script werd doorgenomen en er werden draaidagen afgesproken. Jopie eiste dat wij als gezin een soort veto hadden en konden aangeven

als er sommige stukken uitgehaald moesten worden. Dat woord veto heb ik opgezocht en ik vond het heel slim van haar dat ze dat bedongen had. Want wat als Veronica tijdens een opname een van haar buien kreeg of Kim zich versprak en zei dat Prince niet van Jopie was? Er werd afgesproken dat Popie nergens in beeld zou komen, alleen af en toe vanaf zijn rug.

De eerste draaidag was een groot succes. Iedereen gedroeg zich voorbeeldig, Prince dribbelde vrolijk overal tussendoor en in het zwembad kon Jopie laten zien hoe slank ze was geworden. Als je ons zo zag zou iedereen wel in een samengesteld gezin willen wonen, vooral als dat een rijke familie was. Harm-Jan liet zijn spierballen zien, Sven zijn inloopkast maar zonder dat de camera beelden maakte van zijn jurken, dat wilde Jopie niet. En weet je wat zo gek was tijdens de opnames? Ik merkte dat het eigenlijk heel vervelend was dat ik de enige was die normaal was. De anderen hadden allemaal een of ander mooi verhaal dat ze konden vertellen en ik had niks. Nou ja, ik was de oudste, de verstandigste en de slimste, maar wat koop je daar nu voor. Ik had geen tweelingzus, geen woedeaanvallen, geen ADHD, geen genderproblemen, ik was niet dyslectisch en geen bommoeder. Eigenlijk was ik alleen maar normaal. Heel saai en vervelend.

Om toch maar wat spanning er in te brengen had ik een plan. De TV ploeg zou een vergadering van ons opnemen en tijdens die vergadering zou ik zeggen dat ik naar mijn moeder in Nieuw Zeeland wilde verhuizen. Dat wilde ik helemaal niet maar dan had ik

tenminste iets meer te vertellen. Nou, het was een vergadering als nooit tevoren. Iedereen begon te gillen en te schreeuwen dat ik niet weg mocht. Dat voelde heel goed voor mijn ego. Stel je voor dat ze waren gaan juichen omdat ik vertrok. Jopie gaf me een kus en zei dat ze niet zonder me kon en Popie begon te huilen en zei dat hij nooit geweten had dat ik mijn moeder zo gemist had. Ik durfde toen niet meer te zeggen dat ik het allemaal verzonnen had. En voor ik het wist werden er plannen gemaakt voor mijn reis naar mijn moeder en haar nieuwe man.

Nieuw Zeeland

Hoe had ik ooit zo stom kunnen zijn. Nu moest ik in de zomervakantie naar Nieuw Zeeland terwijl het daar hartje winter was. Ik wilde helemaal niet naar mijn moeder en die nieuwe man van haar hoefde ik ook niet te zien. Ik was zo dom, zo achterlijk geweest en nu zat er niets anders op. Mijn vader vond dat ik 6 weken moest gaan om er echt iets aan te hebben maar dan zou ik mij hele vakantie daar moeten zitten in de kou. Gelukkig heb ik het naar 4 weken toe kunnen praten, dat was al erg genoeg. Mijn moeder reageerde enthousiast. Ik had gehoopt dat ze zou zeggen dat het niet uitkwam maar het leek alsof ze het echt leuk vond. Dus ik probeerde er maar het beste van te maken.

De reis was vreselijk, lang en dit keer geen luxe slaapbank maar gewoon een stoel met twee andere mensen in een rij. Ik zat aan het raampje en naast me zat een vrouw te breien. Ze stak me steeds met haar naalden in mijn zij. Ik had gezien dat er een paar stoelen vrij waren en heb toen aan de stewardess gevraagd of ik ergens anders mocht zitten. Er was een film te zien maar door de spanning wat me te wachten stond had ik geen geduld om daar naar te kijken. Dat maakte dat de reis oneindig lang duurde. Tijdens een tussenstop in Sydney kon ik even mijn benen strekken maar verder was het goed dat ik niet zo lang ben, anders waren mijn benen afgestorven. De volgende

keer vraag ik aan mijn vader of ik toch niet luxe mag reizen.

In Auckland stond mijn moeder alleen op me te wachten. Dat vond ik erg prettig want ik zag op tegen de ontmoeting met die boer. Het zou wel een stinkende, grove man zijn met hele grote en vieze handen die stonken naar schaaap. Maar mijn moeder was nog steeds een beetje chique. Zou die naast zo'n man willen leven? We moesten een flinkeind rijden met de auto tot we, ergens in de middle of no where een boerderijf opreden. Een kleine hond rende naar ons toe en ik was meteen verkocht. Na de hond kwam er een man op me af die eigenlijk een beetje op Jopie leek. Wel met een ander soortkleren en een bos met blond haar, maar even wild als mijn vader. Alleen deed hij er geen crème op waardoor het haar alle kanten op ging. Hij probeerde helemaal niet om extra aardig te zijn en dat vond ik fijn. Nu kon ik gewoon aan hem wennen, zonder dat ik meteen een soort tweede vader had. Mijn moeder leek echt blij dat ik gekomen was en deed alles om het mij naar de zin te maken. Ze vertelde dat ze naar Nederland was gekomen omdat ze zich zo schuldig voelde dat ze ons in de steek had gelaten. Maar ze had gemerkt dat Jopie heel goed voor ons zorgde en dat we gelukkig waren. Dat haar aanwezigheid alleen maar spanning opriep, vooral bij Thomas en Kim. Dus was ze maar weer snel vertrokken. Ze had van onze vader een envelop met babyfoto's gekregen zodat ze terug kon kijken. Ik moest blozen omdat ik haar ervan verdacht had dat ze

alleen voor het geld gekomen was. Ze vertelde me dat ze echt gelukkig was op dit eiland, levend midden in de natuur met alle dieren. Toen ik haar vroeg hoe het kwam dat ze vroeger niks van beesten moest hebben en nu mee hielp met het schoonmaken van de stallen, legde ze me uit dat dat doorhaar moeder kwam. Ze mocht zich vroeger nooit vuil maken en beesten waren vuil. Dus hield je niet van beesten. Maar dat was nu anders. Binnen twee dagen was ik zelf bezig met de schapen, de hokken, lange wandelingen met de hond. Het was jammer dat het winter was, anders had ik er nog veelmeer van genoten. Om het toch een beetje warm te hebben zijn we naar Rotorua geweest waar er warme modder uit de grond kwam. Het stonk er naar zwavel maar het was er prachtig, net een soort maanlandschap met kleine vulkaantjes waar modder uitkwam.

Tijdens deze weken leerde ik mijn moeder kennen en begreep ik waarom ze met deze nieuwe man gelukkig was. Hij was zo anders dan mijn vader, echt een natuurmens die totaal niet representatief was. En mijn moeder was veranderd van een chique dame in een moeder. Het kostte me moeite om weer terug naar huis te gaan.

Documentaire

Toen ik terug kwam was de documentaire nog steeds niet af. En ik realiseerde me dat ik nog steeds de enige was waar eigenlijk niks over te vertellen viel. Mijn plan voor Nieuw Zeeland was een grote stommititeit die gelukkig wel goed was uitgepakt. Maar nu moest ik iets verzinnen waar ik zelf niet de dupe van zou worden. Ik moest het slim aanpakken. Ik ging af en toe uit naar feestjes en ik bedacht dat er daar allerlei dingen konden gebeuren die er voor konden zorgen dat ik iets meer in beeld kwam. Ik had al een paar vriendjes gehad maar dat waren altijd keurige nette, brave jongens geweest. Een soort ideale schoonzoon denk ik want zowel Popie als Jopie vonden al die jongens een goede partij.

In plaats van een nerd koos ik voor een 'fout' vriendje, een jongen die af en toe blowde, dronk en een hele slechte invloed op me had. Tenminste dat vond iedereen. Het was geen onaardige jongen maar ik was niet verliefd op hem. Ik moest eigenlijk niks van die jongen hebben, maar ik dacht, als ik nu weer met een normale jongen aan kom zetten, is het weer allemaal zo doorsnee. De camera volgde mij overal omdat ze van mij nog te weinig materiaal hadden. Gijs, zo heette hij, vond dat niks want we hadden helemaal geen privacy. Ze wilden alles filmen en legden alles vast, ook mijn samenzijn met mijn vriendje en dat was ingewikkeld. Want ik moest hem kussen terwijl ik hem niet echt leuk vond. Maar iemand die fout is

brengt wat meer spanning. Dus deed ik net of ik blowde en dronk terwijl ik koude thee in een flesje deed. Popie en Jopie zagen de beelden en het huis was te klein. Eindelijk een scene die niet zo normaal was en waar ik me kon laten zien. Ik schold en smeed met dingen zoals ik van Veronica geleerd had. Ze verboden me om nog met Gijs om te gaan omdat die me slechte gewoontes leerde. Het scheelde maar weinig of ze hadden me terug op een vliegtuig naar Nieuw Zeeland gezet om uit de invloedssfeer van die foute jongen te zijn. Het ticket was al gekocht en ik geloof dat mijn moeder het fijn vond dat ik weer kwam, nu voor een lange tijd. Toen Popie me vertelde wat voor oplossing ze hadden gevonden voor mijn 'probleem' schrok ik me wild. Nu pakte het weer helemaal verkeerd uit. Ik kon niks anders doen dan hem vertellen waarom ik het allemaal verzonnen had. Hij begreep er niks van. Wilde ik dan niet normaal zijn. Hij was toch ook een doorsneeman? Nu begreep ik nog beter wat mijn moeder gedacht had toen ze weg was gegaan.

De volgende dag maakte ik het uit met Gijs. Daar wilde de TV-ploeg opnames van maken maar Jopie stak er een stokje voor. Dat was maar goed ook want Gijs begon hard te huilen en vertelde dat hij eigenlijk helemaal niet fout was maar dat hij stoer wilde doen. Hij had koude thee in zijn flesje gedaan en het blowen deed hij met gedroogd gras. Ik kreeg een lachstuipen vertelde hem dat ik ook koude thee gedronken had. Terwijl we zo aan het lachen waren werd ik zo maar echt verliefd op hem. Dus toen de filmers vroegen of

ze nu wel wat opnames mochten maken schrokken ze van onze kuspartij.

De documentaire is uiteindelijk uitgezonden maar er is heel veel uitgeknijpt. Het leek wel of we een heel normaal gezin waren. Om te beginnen met Prince, het nakomertje en de liefdesbaby die alleen maar lachte. Sven die er schattig uitzag en door alle oudere dames aangehaald werd, Veronica die als een pittige tante werd weergegeven die wist wat ze wilde, Harm-Jan met zijn prachtige gespierde six-pack waar alle meisjes verliefd op werden, Tamara die mooi, lief en exotisch was, samen met haar tweelingzusje Shanti, Kim die rustig en altijd met een goed humeur anderen hielp, Thomas die wat teruggetrokken was maar iemand die zich verdiepte in de belangrijkste dingen van het leven. Popie en Jopie werden neergezet als een ideaal koppel en uiteindelijk was ik – in de film – de enige die een beetje uit de boot viel want op mijn verzoek hadden ze de scène dat ik zo boos was en met dingen gooide er in gelaten.

Over de top is een huis geworden waar iedereen een plek heeft en waar we leren om met elkaar te leven. Dus, ik begon met mijn verhaal dat ik in een soort gekkenhuis woonde, maar dat is niet meer van toepassing. Ik ben misschien over de top want ze hebben ontdekt dat ik superbegaafd ben. Jammer dat ik dat niet eerder wist, dan had ik dat in de film kunnen gebruiken. Maar zo is het ook goed.

